

Kong Volmer Søtrop 1946-2021

75 års Vordingborg'sk søspejderhistorie

- ukomplet

2. udgave

Søspejdernes Venner

Kong Volmer Søtrop 1946-2021

75 års Vordingborg'sk søspejderhistorie - ukomplet

1. udgave i forbindelse med 75 års jubilæet 22. august, 2021

2. udgave 2022

© 2022 Søspejdernes Venner og de enkelte bidragydere

kongvolmers.dk

Historikeren Henrik Skude har været i kilderne og skrevet sammen

Journalisten Poul Birch Eriksen har redigeret og tilrettelagt

Opsat i Scribus med Georgia og Courier som fonte

Forsidens Ålborgjolle i frisk blæst er et manipuleret billede fra hjemmesiden

Kong Volmer Søtrop

- siden 1946

Jubilæumsskrift til 75 års dagen
22. august 2021

Indholdsfortegnelse

Indledning til 2. udgave	5
Kapitel 1 - Brudstykker af søspejdernes historie 1946-1988.	7
1946 Da det hele begyndte	9
1950'erne: Krise og ny start	13
1959 - 1963 Flåden udvides med Å23, Å42, Lo'sen og PM	17
1963 - 1971 Nye tropsledere, lejre	23
1968 - 1973 Nyt klubhus	27
1972 - 1975 Å60 Pingo, lange togter, nyt korps.	29
1976 - 1979 Ny tropsleder, rekord på Divi, Å66 & IF'er	33
1980 - 1988 Flåden indskrænkes, men Å79 kommer til	39
Kapitel 2 - Personlige erindringer	45
Tuck Juul Christoffersen 1944 - 1963	47
Thomas Bredsdorff 1950'erne	49
Jens Wictor Nielsen 1958 - 1964	53
Lars Falsig Pedersen 1959-62	57
Thorpedó alias Jørgen Bloch-Petersen 1959 - 1969	59
Ole Skude 1962 - 1970	65
Oddvar Lindsel 1962 - 1968	69
Henrik Skude 1965 - 1971	73
Poul Birch Eriksen 1965 - 1971	77
Mette Rudolfsen 1983 - 1994	79
Amalie Albrechtsen 2009 - 2015	85
Kapitel 3 - Temaartikler	87
Dagbog 1944 og Dagbog 1945	89
Lange Maren - II Kong Volmer Trops første båd	103
Den shanghajede tropsfører	105
Søhestens guldalder	107
Bornholm tur/retur	111
Nørskov - en søspejderfamilie	113
Tropsførere-Tropsledere	117
Formænd for Tropsrådet - Gruppestyrelsen	119
Sejltimer og sejlsnore	121
Personer med flest diamantknob	122
Anvendte Kilder og Illustrationer	123

Indledning til 2. udgave

Dette er ikke HISTORIEN om søspejderne i Vordingborg, men nogle nedslag i eller brudstykker af historien.

På generalforsamlingen i Søspejdernes Venner ved standerhejsningen i foråret 2021 fik man den ide at samle nogle erindringer mm op til Jubilæet i august. Nogle tidligere søspejdere blev bedt om at skrive om deres tid som søspejder.

Jubilæet blev afholdt i august 2021, fordi det var i august 1946, at søspejderne blev anerkendt som en selvstændig *II Kong Volmer Trop* og således ikke længere var en afdeling af *I Kong Volmer Trop* - de gule spejdere. Allerede i 1944 startede en gruppe drenge at arbejde henimod dette. Tuck daterer korpsets anerkendelse til 1945 – men det er han alene om. I 1946 fejrede de deres *to års jubilæum*. Så startåret kunne lige så godt have været 1944 eller 1945.

Henrik Storm og Leif Nørskov-Lauritsen har gjort et kæmpe arbejde ved at scanne adskillige årgange af Vandposten samt tropsrådets forhandlingsprotokoller. På næstsidste sides *Anvendte kilder* er link til hvad der er scannet.

Efter kapitlet *Brudstykker af søspejdernes historie 1946 til 1988* (s.7), der i høj grad er baseret på det scannede og skrevet af undertegnede, kommer kapitlet med de *Personlige erindringer* (s.45). Der er en tredje slags indhold i kapitel 3s *Temaartikler* (s.87).

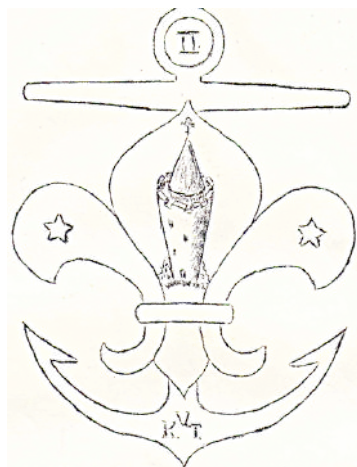
I indledningen til første udgave, anmodede vi om, at flere ville indsende erindringer og andet materiale, så vi kunne udarbejde en endnu bedre 2. udgave. Vi har modtaget meget nyt materiale, som er medtaget og indarbejdet i denne udgave. Bortset fra en enkelt erindring fra midten af 80'-

erne til midten af 90'erne handler det alt sammen om den tid, der allerede er beskrevet i 1. udgave. Så denne udgave er blevet endnu mere starttung end den forrige. Der er meget om de første 45 år - men næsten intet om de sidste 30.

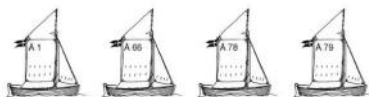
Den del af historien må andre skrive.

En stor tak til alle der har bidraget med erindringer, temaartikler, fotos, tegninger m.m.

Henrik Skude
Albertslund, april 2022

KONG VOLMER SØTROP
Søspejderne i Vordingborg

Kapitel 1

Brudstykker af søspejdernes historie 1946 - 1988

Dette kapitel er skrevet af Henrik Skude, med hjælp af Henrik Storm og Poul Birch Eriksen, ud fra de indscannede *Forhandlingsprotokoller*, *Vandposter* og *Dagbøger*. Herudover er anvendt et interview med *Trist* foretaget af Henrik Storm Jensen, et båndet interview med Kjeld Storm Jensen fra 1999, enkelte avisartikler, hjemmesideopslag mm.

Det begyndte med en landspejderpatrolje, der drømte om at stå til søs...
Tegnet af *Flems* - Ib Flemming Storm Jensen
- som mange andre af tegningerne fra *Dagbøgerne* 1944 og 1945

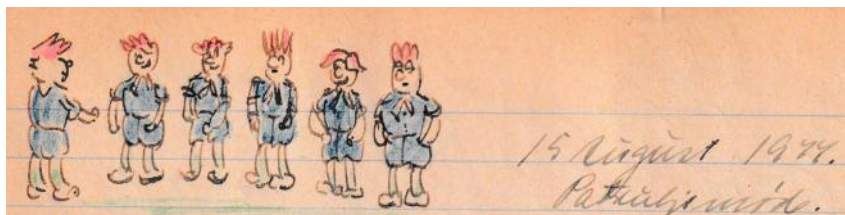

1945: *Lange Maren* - Søspejdernes første båd, mens de endnu var søpatrulje i *gule* Kong Volmer Trop
Ved roret Kjeld Storm, anden række Tuck Juul Christoffersen med yachtkasket - Bent Kanstrup med hvid buseronne

1946

Da det hele begyndte

Den 20. august 1946 blev Kong Volmer Søtrop (eller *II Kong Volmer Trop*) udskilt fra den i 1918 oprettede Kong Volmer Trop (herefter *I Kong Volmer Trop*) og anerkendt af Det Danske Spejderkorps som en selvstændig enhed. Men søspejdernes historie starter faktisk to år før, da seks drenge bliver enige om, at arbejde for at oprette en selvstændig søspejdertrop. (Se temaartiklen om *Dagbøgerne*, s.89)

Drengene betragtede selv den 15. august 1944 som startdagen, dagen for det første egentlige patruljemøde. Faktisk fejrede man i august 1946 to års fødselsdag med deltagelse af forældre, bestyrelse og bådfondens medlemmer.

Flere af dem var ud over at være gule spejdere medlemmer af junior-afdelingen i sejlklubben *Snekken*. De anskaffede sig en robåd med 6 årer i foråret 1945. (Se temaartiklen om *Lange Maren*, s.103)

Under Besættelsen måtte man ikke sejle med sejl. Derfor var det fornuftigt at starte med en robåd. Efter 5. maj blev det igen lovligt at sejle med sejl. Indtil troppen fik sine egne Ålborgjoller fik de lov til at låne sejlklubben Snekens Juniorbåde nogle aftalte dage og weekender.

Fra 1944 bestod de kommende søspejdere af seks drenge eller unge mænd. Her skal nogle af dem lige have nogle ord med på vejen:

Ib Flemming Storm Jensen, født 1925, blev kaldt *Flems* og havde en meget aktiv rolle i de første år. Det var ham, der fungerede som leder fra 1944 til sommeren 1945. Efter endt skoletid tog Ib ud at sejle, med henblik på en styrmandsuddannelse, men krigssituationen i 1944 gjorde, at han tog hjem til Vordingborg, hvor han arbejdede på kontoret i borgervagten.

Efter krigen blev Ib styrmandsaspirant hos Mærsk og tog på søfartsskole i Svendborg. Med tiden avancerede han til kaptajn, men valgte senere at udskifte langfarten med et mere familievenligt job som kaptajn på DSB's Storebæltsoverfart.

Som tak for det store arbejde med opstarten af troppen fik Ib et træskærerarbejde med en søspejderlilje og en indgraveret sølvplade. Dette lille relief har hængt ved hver af hans køjer på de skibe han har haft hyre på. Således har Kong Volmer Søtrop været jorden rundt flere gange.

Kjeld Storm Jensen, der blev den første tropsfører som 19-årig i 1946, stoppede allerede i 1947, på grund af en af de hyppige grunde til tropsførerstop: Udenbys arbejde. Andre ofte forekommende grunde er værnepligt og videreuddannelse uden for Vordingborg. Han blev afløst af Willy Fabricius. Storm var en fuldblods spejder. I en periode, hvor han boede i København blev han tropsfører for 3. Sønderbro og tillige divisionschef for Sønderbro Division.

Han var udlært som pølsemaker på slagteriet i Masned-sund. Overtog i 1960 sin fars pølsevogn på Slotstorvet, som han solgte i 1991. I 80'erne var han aktiv i gruppestyrelsen som søkyndigt medlem med meget mere. Som pensionist kom han meget i søspejderhuset, hvor han fungerede som en slags vicevært og hyggeonkel. Var i den periode også meget aktiv med at samle og organisere arkivalier. Kjeld Storm Jensen var far til Henrik Storm, der selv var aktiv i ledelsen fra 1980'erne og frem.

Bent Kanstrup, født 1924, kom oprindeligt fra *Møns Trop*, men blev spejder i Kong Volmer Trop i 1943.

Kanstrup fungerede som tropsassistent i opstartsfasen og var i troppen frem til starten af 1950'erne. Omkring 1957 var der førermangel i troppen og Kanstrup var med til et krisemøde sammen med Tuck. Sidstnævnte tog tjansen som tropsfører. Kanstrup blev uddannet som teknisk tegner og var i mange år ansat hos Nordisk Ventilator i Næstved.

Tuck Juul Christoffersen, født 1929.

Var nok den yngste af drengene, der startede i 1944. Et sted i dagbøgerne står, at de måtte holde patruljemødet hjemme

hos Tuck, da han ikke måtte gå ud om aftenen, når det var mørkt. Han spillede en meget aktiv rolle

som tropsfører fra 1957 til 1963. Han var også i perioder søkyndigt medlem af tropsrådet. Han holdt fast i livet på Nordhavnen efter han stoppede i søspejderne, som senere formand for Sejlklubben *Snekken*, i en periode også forpagter af restaurant *Snekken* og som underviser på af-tenskolens i navigation. I det civile liv var Tuck Stabstambour i Falsterske Fodregiments Musikkorps, som hans far havde været tidligere.

Ved den formelle start i august 1946 var formanden for tropsrådet H. C. Kjølner, der selv havde været søspejder på Bornholm. Tropsfører var som nævnt Kjeld Storm Jensen og Tropsassistent var Bent Kanstrup.

Der var gjort et godt forarbejde med at skabe en båd-fond, hvor det var lykkedes at få 35 af byens borgere til at donere 100 kr. hver i tre år. 100 kr. i 1946 svarer til lidt over 2.000 kr. i 2020'erne. Med de midler i ryggen bestilte man to Ålborgjoller hos Petersværft Skibsværft. De blev leveret 23.6.1947 og fik numrene Å 30 og Å 31. De kostede 4.672 kr. til sammen. Det vil sige, at det godt og vel kunne dækkes af båd-fonden, hvor der var lovet op til 10.500 kr. over 3 år. Herudover skulle der købes sejl mm.

Kjeld Storm fortæller, at de i sommeren 1945 fik lov til at bygge en bivuak ved Petersværft. Her roede de så ud i weekenderne med Lange Maren. Den sommer var der mange, der købte båd og sejlede efter et Esso bilkort. Mange af disse *Gullashbaroner* gik på grund i Langø Vrid. Søspejderne havde lagt nogle ankere ud og hjalp dem af grunden. Men det kostede bjergepenge. Storm siger, at de tjente til den første Ålborgjolle på den måde. Men der overdriver han nok lidt. Det var hovedsagelig bådonden, der skaffede de nødvendige midler.

Sommerlejren 1947: I farvandet omkring Vålse Vig og Guldborgsund

1950'erne: Krise og ny start

I 1952 og 1953 er der intet i Styrelsesprotokollen, der ellers har referater af alle tropsrådsmøder. Der er heller ikke nogle *Vandposter* fra den periode, da det første nummer kom i 1957. Fra 1946 og til et tidspunkt i 50'erne havde Søspejderne nogle sider i de gule spejderes blad *Gnisten*.

I perioden 1950 til 1951 var Kurt Hansen, kaldet *Trist*, tropsfører. Han var gul spejder og havde været i patrulje med Kjeld Storm. Han blev overtalt til at tage tjansen som tropsfører mod at den afgående Willy Fabricius ville være behjælpelig med det sejlkyndige. (Læs temaartiklen om *Trist*, s.105)

Troppen inden afgang på sommerturen 1950, foran Snekken

Kurt Hansen stoppede allerede med udgangen af 1951 (værnepligt), hvorefter der var problemer med at finde ledere frem til 1954.

I 1954 kommer der en henvendelse fra korpset:

KØBENHAVN K. den 7. april 1954.

Hr. købmand C. Grundtmann
Algade
Vordingborg.

Jeg er ked af at måtte gøre Dem ulejlighed med at bede Dem hjælpe os med at få anmeldelsesbegæringen for anerkendelse af II Kong Volmer søspejdertrop fremsendt til korpset gennem divisionen.

Vi forstår, at der har været nogen stilstand i søspejderarbejdet, grundet på førermangel, men vi ville finde det kedeligt, om en søspejdertrop med en så fortrinlig beliggenhed som troppen i Vordingborg, skulle ophøre. Var det ikke muligt at finde en mand, som ville tage søspejderarbejdet op, så troppen kunne få fornyet fremgang.

Med venlig spejderhilsen

Fritz Lerche

Tropsrådet behandler på sit møde den 27. april 1954 brevet fra korpset:

Efter samråd med divisionschef Walther Holm foreslog Grundtmann (formand for tropsrådet) at man modtager tilbud fra Jørgen Larsen (en af vore gamle søspejderdrengene) om at indtræde som tropsfører.

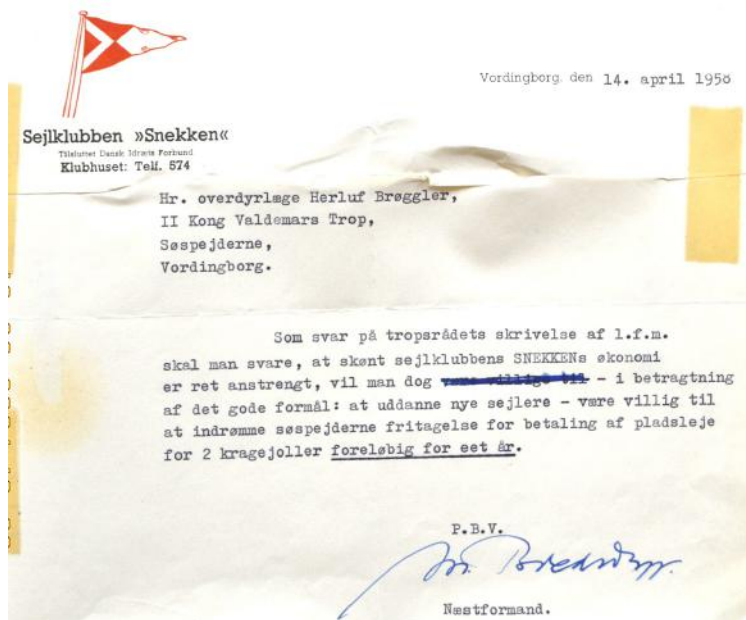
I august er der 10 drenge og tre ledere: Willy Fabricius, Egon Fabricius og Jørgen Larsen. I 1955 overtager Egon Fabricius jobbet som tropsfører, da Jørgen Larsens uddannelse bl.a. indebærer flere kurser i København.

Det besluttes at oprette en ulveungeafdeling, der starter med 7 ulve i marts 1955. Den bliver efter en kort levetid nedlagt igen, da der mangler ledere.

I 1957 er der et krisemøde i tropsrådet. Nedlæggelse er på dagsordenen. Til mødet er indkaldt to *gamle* pionerer Bent Kanstrup og Tuck Christoffersen. Tuck, der nu er blevet 28 år, lover at han nok skal hjælpe med at få troppen på fode, så meget han kan. Tuck tager jobbet som tropsfører.

Han arrangerer en konkurrence mellem de tre patruljer i Nordhavnen. Konkurrencen annonceres i lokalaviserne og trækker publikum til. Konkurrencen foregik både i vandet med sejlads og roning og på land med søfartsspørgsmål og en krydspejling. Et effektivt reklamefremstød.

Sejlkлубben Snekken bevilger i april 1958 fritagelse for betaling af pladsleje for to kragejoller (Ålborgjoller).

Et andet af Tucks påfund, som Jens Wictor Nielsen har beskrevet i sine erindringer s.53 , er det vinteroptog, hvor en Ålborgjolle - forklædt som vikingskib - blev kørt gennem byen på en trækvogn

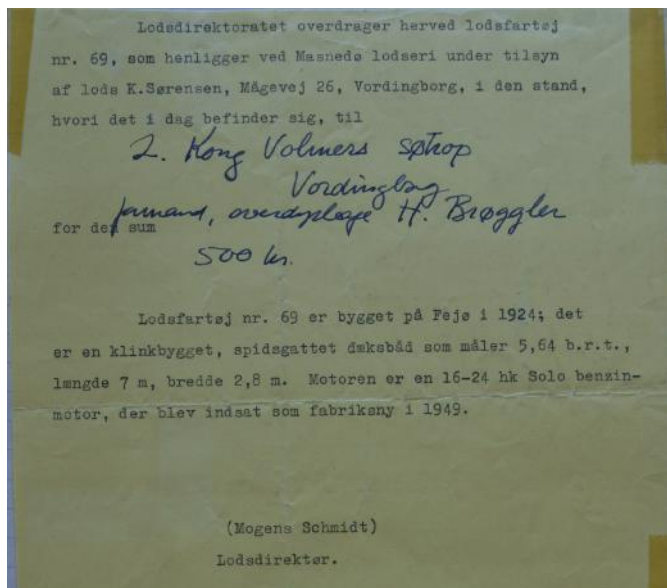
1959 - 1963

Flåden udvides med to Ålborgjoller, en førerbåd og en pram som klubhus

Der foregik en forhandling med godsejer Wassard, Marienlyst, i december 1959 om at leje en strimmel jord - nok ca. der, hvor PM senere blev grundstødt - men det blev aldrig gennemført. I udkastet står, at det afgrænses mod vest af trappen fra Fasanvej og ned til strandstien. Hensigten var at opføre et klubhus her. Området må senere være overgået fra Godset Marienlyst til kommunen.

I sommeren 1959 foretog fire søspejdere en landgang på Vigsø ved Nordlollands kyst. Der blev lavet en radioudsendelse om turen.

I 1959 lånte troppen to Ålborgjoller i Roskilde (Å23 og Å42). I 1962 blev de købt for 2.000 kr. I 1961 får søspejderne overdraget Lods fartøj nr. 69 fra Lods direktoratet for 500 kr. Den hed herefter kun *Lo'sen*.

LO'SEN ANNO 1965
TEGNET FRA FOTO
Ole Skind 2021

Der var hårdt brug for mere at sejle i. For på det tidspunkt (1959) var der følgende patruljer: Delfinen, Haien, Søhesten, Søløven, Havørnen og Havternen. Herudover var der jungmænd, Tropsassistenter, Tropsfører og Maskot (Tucks søn Kaare) i alt 41.

I 1962 fik troppen også en spejderhytte eller et klubhus. PM - en gammel sukkerroepram fra Nykøbing F. - blev købt for 200 kr. fra Marinehjemmeværnet, som var oprettet i 1952. Flotille HVF 284, der dækkede Falster, Sydhavsøerne og Guldborgsund, fattedes materiel, og fik i 1953, ifølge et 50 års jubilæumsskrift, en udrangeret roepram af Sukkerfabrikkerne. I forbindelse med istandsættelsen blev der midtskibs bygget et "hus" eller mødelokale, og prammen blev navngivet "PM" efter flotillens grundlægger Poul Madsen; et navn der hang ved, også efter PM havde udtjent sit formål i Marinehjemmeværnet.

Efter forflytningen til Vordingborgs Nordhavn blev den taget i brug med en betinget tilladelse fra kommunen med disse betingelser:

- at båden forankres solidt, således at den ikke kan vælte,
- at båden passes, vedligeholdes og males med dæmpede farver på en sådan måde, at den ikke virker skæmmende på omgivelserne, og at der stedse holdes god orden såvel på som udenom båden,
- at gangstien, som fører hen til båden, ikke benyttes til færdsel med eller henstilling af cykler og knallerter, og at henstilling af cykler og knallerter heller ikke finder sted på skråningen op mod Bakkebøllestien og
- at kun de allerede anlagte nedgange fra Bakkebøllestien til Strandstien benyttes.

Det tilføjes, at tilladelsen, der automatisk bortfalder, såfremt de anførte betingelser ikke overholdes, til enhver tid kan tilbagekaldes af byrådet.

Holger Jensen

Her er tre af de fire Ålborgjoller hjemme. I baggrunden ses PM - den gamle pram - som fungerede som klubhus (og sejltørringsrum) fra 1962 til 1972 (ca 1969)

Tuck har været god til at få søspejderne op at køre igen og sammen med et aktivt tropsråd fået udvidet flåden og skaffet et klubhus.

Når man læser Vandposten fremgår det også, at han var meget striks mht. korrekt påklædning, skopudsning, kontingentbetaling og mødepligt - han havde som nævnt sit daglige virke i militæret.

Et godt eksempel er denne opsang fra Vandposten 1960 nr. 4.

Efter, at have gjort opmærksom på, at der altid foreligger et program for aktiviteter, fortsætter Tuck:

"Der er desværre stadig nogle, der ikke kan eller vil læse programmet. Det bliver nu, at PF bliver sendt hjem efter sin manglende spejder. Afbud til tropsforetagende sendes til TF.

Hvis Du har den opfattelse, at søspejder-troppen skal betragtes som en fritidsklub, er Du galt afmarcheret. I Din indmeldelsesblanket skriver Du under på: " ... at jeg (det vil altså sige Dig) er indforstået med, at der er mødepligt til alle foretagender i patrulje og trop"

Dette burde du erindre dig hver gang der bliver kaldt."

I 1963 stopper Tuck som tropsfører og Hans Erik Stilling (kaldet Kim), der var lærer, tager over.

1966/67: Å23 med Kjeld Gerdrup ved roret, NN, Jørgen Skude og Jens-Erik Henriksen

Bent Makne Mortensen lærer fra sig i Å42

1963 - 1971

Korpslejr i Ny Hedeby og søspejderlejr på Langeland

I Bededagsferien 1964 afholdtes divisionsturneringen i Marienlystskoven. Den var et led i den landsdækkende Kipanda-turnering. Havørnen blev bedste patrulje i divisionen i Kipanda-turneringen og deltog derfor i en landstur-ning i sommerferien kaldet Wacampaen i Rold Skov. Vel nok det flotteste resultat en søspejder-patrulje har opnået som land-spejdere.

Tropsfører Kim flyttede til Bornholm. Lærer Kaj Christensen (far til Mogens *Muggi* Christensen) påtog sig opgaven.

Kaj Christensen i Lo'sens forluge

I 1966 møder søspejderne på pinsetogt skibsreder Ole Lauritzen, der tilbyder at forære troppen en redningsbåd med motor. Senere forklarer han, at båden havde revet sig løs og var drevet til havs. Dem, der bjærgede båden, fik den som prise. Så den foræring, blev der ikke noget af.

To spejdere fra St. Andrews i Skotland deltager i sommertogtet 1968. De var her i alt i tre uger og blev privat indkvarteret hos familien Nielsen (Torben og Per) og Nørskov-Lauritsen (Leif og Ole). Holger Ring og HP/Bent Hyldgaard Pedersen var til gengæld en tur i Skotland.

Også i 1968 deltager fire spejdere i den første, store internationale søspejderlejr Sjö-68 på Väsarö nord for Stockholm i Sverige med omkring 2.000 deltagere. De øvrige i det 10 mand store danske kontingent udgøres af fem fra *Niels Juul* i Svendborg og en leder fra Nakskov. (Se evt. Vandposten 1968 nr 7)

Kaj Christensen trak sig som tropsfører i 1968. Han takkede *Thorpedó*, der den sidste tid have trukket det store læs blandt tropsassistenterne, nu hvor både Muggi og Ole var studerende og bosat i København.

På et tropsrådsmøde blev Frede Treppendahl (far til Peter) opfordret til at tage opgaven.

Måske har der været forhandlet på lærerværelset på Marienberg Skole, hvor både Kaj, Treppendahl, Preben Jensen og Svend E. Nielsen (far til Torben og Per og senere formand for tropsrådet) befandt sig. Resultatet blev at Treppendahl trak sig og ny tropsfører blev Preben Jensen (far til Bo, Henrik og Dan).

I 1969 var der korpslejr i Ny Hedeby. Det blev et meget langt sommertogt, hvor søspejderne sejlede til Aabenraa, deltog i landslejren og sejlede hjem igen. (Se evt. Vandposten 1969 nr 7)

I 1970 deltog troppen i SØ-70, der var et søspejdertræf i Lindelse Nor på Langeland - med omkring 500 danske og udenlandske søspejdere, 60 Ålborgjoller, diverse lederbåde og de første eksemplarer af Svendborgjollen.

I august 1971 blev Preben Jensen afløst som tropsleder af Gunner Nørskov-Lauritsen, som til forskel fra de umiddelbare forgængere ikke var lærer. Han var skovrider i Troldbjergskoven og desuden far til Leif og Ole.

1971: Gunner Nørskov-Lauritsen og fra venstre Per Nielsen, René Nielsen, Ole Nørskov, Jesper Wulff, Hans Jørgen Petersen, Jan Sørensen, John Albrechtsen og John Sørensen

Standerhejsning 1968

På vej op på PM med kamera: Ole Skude

Jungmænd og TA'ere, fra venstre Peter Treppendahl, Oddvar Lindsel, Mogens *Muggi* Christensen; NN, Holger Ring og Karsten Ring

Lidt foran TF Kaj Christensen (far til Muggi)

Søspejderne står i patruljeorden

Delfinen (Å 23): Kjeld Gerdrup, Hans Otto Jensen, Poul Birch Eriksen

Haien (Å 30): Ole *Oldyr* Lynge Andersen, 5 NN, Roman Sokoler, Bo Jensen

Søhesten (Å 31): Leif Nørskov, Ole Brink, Mikael Lund, Ole Nørskov (helt dækket af *Thorpedó* - Jørgen Bloch-Petersen), Vagn Nørgaard, Lars Nygaard.

Havørnen (Å 42): uden for billedet, men måske Stig Hansen har sneget sig ind, yderst til højre

Forældre med ryggen til: Poul Errboe, Gunner Nørskov-Lauritsen (svigersøn til Errboe, far til Leif og Ole), Preben Jensen (far til Bo, Henrik og Dan)

I en lille robåd bag Leif Nørskov: Bjarne Rasmussen. Med ryggen til Niels Storm (ja den familie) der havde en robåd på det sted, men aldrig var søspejder

1968 - 1973 Nyt klubhus

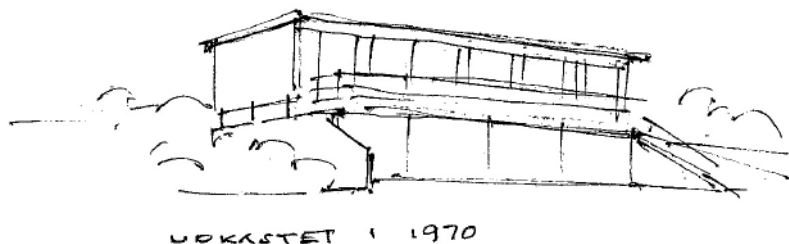
I 1968 begynder der at tegne sig en mulighed for at Kaptajn Emil Lassen (via divisionen) evt. vil donere et beløb til et nyt klubhus, der kan afløse PM. Lassen var godsejer på Bækkeskov og far til Anders Lassen, der døde som engelsk soldat i 1945 og var højt dekoreret, bl.a. med Victoriakorset.

Emil Lassen Foundation bevilgede \$ 5.000 - der svarede til ca. 37.250 kr. Med det på plads gik der gang i arbejdet med både at skaffe yderligere finansiering og få tegnet og godkendt huset.

I 1970 blev bevilget 20.000 kr. fra Direktoratet for Ungdomsundervisningen. Vordingborg Køkkenet donerede et køkken. Man fik et lån fra Det danske Spejderkorps og en donation fra Skt. Georgsgilderne med meget mere.

På et tropsrådsmøde den 10 juni fremlagde Ole Skude (arkitektstuderende) forslag til huset.

Her er den skitse han udarbejdede. Det svarer ret nøje til, hvordan huset kom til at se ud.

Da de forskellige tilbud fra håndværkere kom ind, viste det sig at det ville blive meget dyrere end forventet. Ved at få forældre og tidligere spejdere til at påtage sig en del af arbejdet, ville udgifterne kunne reduceres; men det var stadigvæk over det forventede beløb. Der var mange tropsrådsmøder om økonomien i forbindelse med byggeriet. I 1971 besluttede man at reducere antallet af stikkontakter og lysstofrør. Regnskabet i 1974 viste en samlet pris for huset på 166.481,91 kr.

K O N G V O L M E R S S T R O P		
byggeregnskab		
	indtægter	udgifter
Byggeudgifter iflg. regnskab fra ing. N.Skude		148.515,89
Tilskud, renter, momsrefusion iflg. regnskab fra ing. N.Skude	84.918,85	
Byggelånsrenter		9.326,59
Omkostninger vedr. optagelse af lån incl. renter 2.750,-		4.805,50
Omkostninger vedr. udstykning		1.011,30
Renteindtægter obligationsbeholdning	1.848,00	
<u>Salg af obligationer</u>		
55.000,- kurs 68	37.343,90	
28.000,- " 70	19.570,60	
12.000,- " 54	6.470,00	
1.500,- " 54%	803,75	
<u>af renter</u>	64.188,25	
+ renter	2.934,90	67.123,21
Refusion, Vordingborg Kommune		11.580,55
do do omk. udst. ...		1.011,30
Køb af obligationer		2.738,89
overskud overført til drift		83,74
	<u>166.481,91</u>	<u>166.481,91</u>

I august 1971 havde troppen bestået i 25 år. Det blev besluttet at udsætte jubilæet, så det kunne holdes i det nye klubhus. Der afholdtes møder i huset fra 1973 - men der foreligger ikke fakta om jubilæum. Den officielle indvielse blev afholdt den 27. oktober 1973. Kaptajn Lassen - der havde doneret startkapitalen - kunne desværre ikke komme, men der var mange deltagere, herunder borgmesteren, de andre tropper i byen, divisionschefen og ikke mindst gamle søspejdere.

1972 - 1975

Pingo, Sommertogt til Flensborg, Sjælland rundt mm

Der blev tilbudt mulighed for at overtage en Ålborgjolle Å60 fra *Anders Billes* Søtrop i Stege, der stod for lukning. Der havde allerede i 20'erne været søspejdere i Stege; i en periode i 50'erne og 60'erne hørte de under Kong Volmer Søtrop, men blev i 1963 igen selvstændige. I første omgang blev Å60 lejet for 3 år, hvorefter der skulle tages stilling til det fremtidige tilhørsforhold, alt efter om man fik søspejderne i gang igen i Stege. Å60 anvendes som båd til jungmænd og TA'er. Den blev døbt *Pingo*.

Det blev fejret i sommeren 1973 ved at brødrene Nørskov (Leif og Ole) og Torben Nielsen sejlede Sjælland rundt. De sejlede 220 sømil på 85 timer.

I 1971 foregik Divisionsturneringen i Marienlyst Skov. Søspejderne klarede sig godt og blev nr. 2 i tropskonkurrencen med Delfinen som nr. 5 og Havhesten (patrulje med deltagere fra Havørnen og Søhesten) blev nr. 11.

Fra Vandposten nr. 1972 juni - skrevet af Ole NL

"Først på måneden blev vor kære gamle PM brændt ned til vandet af to skumle pyromaner fra brandvæsenet, og forsikringen ville ikke engang rykke ud med erstatning. Men det får vi alligevel snart."

1972 blev næsten et rekordår med 3.456,4 sejltimer. I alt 11 havde sejlet mere end 150 timer og fik derfor en sejlsnor med et diamantknob. I 1973 blev denne rekord slået med 4.169 timer. I 1967 var den på 4.967 timer.

Det emaljerede og nummererede korpsmærke - indtil udgangen af 1972

Den 6. januar 1973 blev de blå pigespejdere og de gule drengespejdere slået sammen til et korps. Det betød ikke så meget for søspejderne. For det første havde de i flere perio-

Søspejdermærket i stof - fra 1973

der haft pigespejdere med uanset om de blev anerkendt eller ej og for det

andet havde de hele tiden haft den blå uniform, som alle nu skulle bære. Det blev trods det fejret ved at fyre raketter og nødblus af i en nedlagt grusgrav ved Trolbjergskoven - formodentlig med de nødvendige tilladelser i orden.

Tropsleder Gunner Nørskov-Lauritsen skriver i Vandposten juni 1973:

"Jeg har stærkt på fornemmelsen, at der andet steds i bladet vil blive skrevet et par sætninger eller to om DIVI. Så vil jeg indskrænke mig til at sige, at vores placering midt i feltet nok var meget passende, da lejrarbejder vel aldrig vil blive vores stærke side. Der var flere fine resultater, men de helt lave pointtal, der også var nogle steder, skulle dog ikke være nødvendige."

I samme nr. på Haiens side kommer der følgende kommentar fra PL Per Nielsen:

"Desværre havde de fået lavet det sådan, at madlavning og lejrarbejder blev lagt sammen, så vi fik ikke noget for vores supermad. Divisionslederne kan ikke så godt lide, at vi søspejdere er bedre end mange af landspejderne, så jeg tror det er derfor, de har lagt madlavningen sammen med lejrarbejderne."

Haien var blevet nr. 1 i mad - før det blev lagt sammen med lejrarbejder. Per fortsætter med at fortælle, at Havørnen vandt natløbet, men blev diskvalificeret, da de manglede deres patruljeleder og derfor havde haft en jungmand med. Ved tovtrækningen blev reglerne ændret undervejs, så der blev en anden trækning; men den vandt søspejderne også over deres *hadeobjekt Tonkawa-Stammen* fra Næstved, der næsten altid vinder det meste.

Sommertogtet i 1973 gik til Flensborg. Derved blev rekorden fra 1969, der hed Aabenraa, slået. Der var tilfredshed med den lange tur på 14 dage; men nogen udtrykte, at det var lidt rigeligt at en fjerdedel af tiden foregik på træk efter Lo'sen.

Lørdag den 7. september 1974 fejredes Lo'sens 50-års fødselsdag. Den blev bygget i 1924 på Fejø. Dengang var den kun udstyret med motor. Søspejderne købte den i 1961, hvorefter den blev rigget op som en gaffelrigget ketch med i alt 10 sejl (Se s.18 og s.72). I starten af 70'erne blev riggen atter ændret (større sejl, stadig bomuld).

Lo'sen omkring 1961 før hun blev rigget om til motorsejler

I sommertogtet 1975 deltog 17 spejdere, 4 jungmænd og 4 ledere. Der deltog fire Ålborgjoller og Lo'sen. Turen gik Sjælland rundt. Igen var meget af tiden - over en tredjedel - på slæb af Lo'sen. Men sådan er det jo når man ikke kan bestemme over vindretning og styrke og vælger at sejle Sjælland rundt. Det er ikke så nemt lige at afkorte turen.

En kort beskrivelse af sommertogtet fra Haiens side i Vandposten:

"Hay, hei her er vi igen. Vi har været på sommertogt, hvor Claus fik mayonnaise i håret, hvorefter han resolut kylede en makrelmad efter synderen, men han ramte dog ikke så godt som hende. På sommertogtet kom vi også til Femø, hvor vi var på æble- og pærerov, og vi badede i færgelejet"

Huset og plænen foran var blevet et tilløbsstykke. I løbet af sommeren var der besøg fra *Vifels* trop fra Roskilde, *Niels Juul* fra Svendborg, *Kastrup Søtrop*, *Gry* fra Svanemøllen, en søspejdertrop fra Limhamn, nogle tyske landspejdere fra Bonn og nogle amerikanske spejdere på vej til Jamboree i Norge.

Overnattende gæster

1976 - 1979

Ny tropsleder, rekord på Divisionsturneringen, Å66 & IF'er

Divisionsturneringen i 1976 var endnu en *rekord* for søspejderne. De tre deltagende patruljer blev nr. 27 (Delfinen), 32 (Haien) og 33 (Søhesten) ud af 34 deltagende patruljer.

Divisionsmærket efter 1973

I Vandposten nr. 6 1976 skriver Nørskov:

"Leif, som elsker statistik, har på grundlag af 12 års resultater (så mange gange har han været med) fundet ud af, at en af vore patruljer, og ingen navne skal nævnes, notorisk må være divisionens dårligste patrulje, næsten altid parat til at indtage en af de allersidste pladser."

På Søhestens side bliver det afsløret hvilken patrulje, der er tale om. Det viser sig altså, at Leif - der var patruljefører for Søhesten 1966-70 - selv har en del af *æren* for dette resultat. Jesper skriver:

"... vi nåede jo at blive smidt ud af divisionen et par gange og få spoleret lejrbalet, nedbrudt moralen hos de nærmeste naboer og få stridt alle de æg der var i lejren i hovedet på nogle Volmerspejdere og vi fik også fornærmet nogle gildebrødre fra København, og så slog vi også vores egen rekord, vi nåede nemlig at få tre nuller på et minut. Men trods alt dette overgik det forfærdelige os, vi blev KUN!!! nummer andensidst, men det da en trøst, at kun et point skilte os fra sidstepladsen."

Pinseturen gik til Nyord uden Lo'sen, der havde fået en skade om vinteren, da en nabobåds fortøjninger gik i stykker, så de bankede sammen. Naboens forsikring betalte, med arbejdet var endnu ikke udført. Man ønsker en

større renovering og beder kommunen om at hjælpe. Kommunen afslår at hjælpe, da de synes den er for dårlig til at sætte i stand. Året efter bevilger kommunen alligevel 50 % af udgifterne til en istandsættelse. Det øverste bord hele vejen rundt og dækket blev skiftet på bådeværftet i Stege. Bådebyggerens overslag lød på knap 30.000 kr. hvilket var 10.000 mere end forventet. I juni 1980 blev det besluttet at sælge Lo'sen for 20.000 kr. til en interesseret køber, hvis hans tilbud stod ved magt.

I juni sejlede de to Nørskovbrødre og Torben til Bornholm og retur 263 sømil på 85 timer. (Se temaartikel *Bornholm tur/retur* s.111)

De store spejdere ønsker et fjernsyn i klubhuset, så det også kan bruges som hygge-mødested udenfor de organiserede møder. Fjernsynet indkøbes, men anmodningen om fritagelse for licens bliver ikke efterkommet. Gruppeledelsen bestemmer, at de store spejdere selv skal betale licensen. Hvordan det gik med den *ungdomsklub* fremgår ikke af det foreliggende materiale.

1976 er også året, hvor troppen får foræret en International Folkebåd af Jørgen *Belling* mod en meget beskeden betaling, der senere bliver revideret til at blive endnu mere favorabel for søspejderne. I 1981 får den *fiberpest* og bliver repareret for 7.000 kr. Det skaber et dilemma, når jungmænd bl.a. hellere vil sejle i IF'eren end i de *gamle* både. På et tidspunkt blev det besluttet, at dem, der ikke var med på sommertogt ikke måtte benytte IF'eren i perioden.

Sejltimer i IF'eren talte ikke med i årets sejltimer. På et tidspunkt blev Lo'sen næsten ikke brugt - og forsømt i forhold til løbende vedligeholdelse - fordi man hellere ville sejle i IF'eren. Spørgsmålet blev stillet: Skulle man skille sig af med en af dem?

I september takker Nørskov af som tropsleder efter 5 år på posten og TA Torben Nielsen på 22 år tager over. Torben har været søspejder siden 1966. Nørskov tager initiativ til at danne Søspejdernes Venner, der siden

34

har doneret gode gaver til troppen. Den første bestyrelse bestod af Gunner Nørskov-Lauritsen, Kjeld Gerdrup og Jytte Michelsen. Allerede året efter er der 36 medlemmer. Vennerne køber et nyt sejl og reparation af de gamle.

Søspejdernes Venner, der jævnligt har doneret sejl mm til troppen, har været et godt supplement til det kæmpe arbejde spejdere, ledere og forældre har lagt gennem årene for at skaffe penge: Fastelavnsfester, lodseddelsalg, tombola, avisindsamling mm. Forskellen på en almindelig spejdertrop og en søspejdertrop er bådene, der ikke bare skal købes, men også løbende vedligeholdes.

Med 345,45 sejlede timer på en sæson vipper Torben Oddvar fra andenpladsen (332,5 timer i 1965). Der er stadigvæk langt op til Jørgen Bellings rekord fra 1968 med 420,35 timer. (Se temaartiklen *Sejltimer og sejlsnore*, s.121)

Kommunen forespurgte om muligheden for at troppen kunne tage fire børn med på sommertogt mod at kommunen ydede et passende tilskud. Det fremgår ikke, hvad der videre skete i den sag.

I april 1977 viste Tuck - der var tropsfører fra 1957 til 1963 - gamle film for Søspejdernes venner m.fl.

IF 255 deltog i Sjælland Rundt og blev nr. 16 ud af 62 IF'ere. Det er et fint resultat, når det var første gang den var med.

Sommertogtet gik til en søspejderlejr i Thurøbund ved Svendborg.

De tre langturssejlere: Leif og Ole Nørskov samt Torben - der året før sejlede Bornholm tur/retur i Ålborgjolle - sejlede denne sommer til Stockholm og hjem på 10 dage - dog denne gang i IF'eren. I alt 805 sømil på 148 timer (Se evt. Vandposten 1977 nr. 8). Timer i IF'eren talte ikke med til årets sejltimer og lædersnore med knuder.

I 1977 - 78 blev der købt en ny Ålborgjolle fra bådebygger Bønneland ved Fåborg for 21.000,46 kr. - hvorfor de 46 øre?

Gunner Nørskov-Lauritsen døber Å66 *Ternen*, 1978.

Foto: Finn John Carlsson, pressefotograf (m. PF, DJ, AIPS)

Ved standerhejsningen i 1978 fik Nørskov og Svend E. Sørensen (far til Jan og John), der havde været formand for tropsrådet i mange år, overrakt korpsets hæderstegn. Nørskov døbte den nyindkøbte Ålborgjolle *Ternen*. Status pr. 1.12.1978: 1 TL, 1 TA, 3 jungmænd, 20 spejdere.

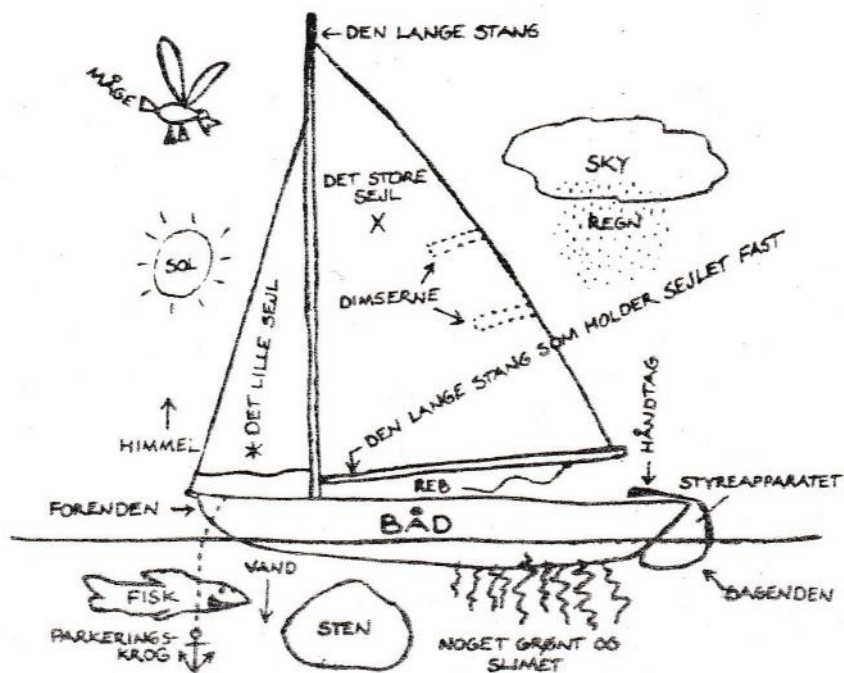
I Vandposten nr. 1 i 1979 melder Torben ud, at han ønsker at stoppe som tropsleder. Han stoppede ved standerhejsningen i april. Der var kun 13-14 spejdere, for ringe fremmøde og ledige pladser i gruppestyrelsen, fordi så få mødte op til forældremødet i januar 1980.

I vinterperioden fik søspejderne sammen med sejlklubben og roklubben mulighed for at udnytte en svømmehal en time om ugen.

Der opleves til stadighed problemer med fremmøde og manglende afbud. På en tropstur i vinteren 1979 - 1980 deltog fem ledere og tre spejdere.

Der er en Trellegrund til at man ikke kan gå tæt på Oringepynten

Introduktion til sejlsportsterminologi, fra Vandposten nr 1, 1987

1980 - 1988

Flåden indskrænkes, manglende ledere, få spejdere i perioder men Å79 kommer til

Fra standerhejsningen 1979 fungerede trioen TA Henrik Jensen og jungmændene Jan Erik Hyldgaard Pedersen og Søren Michelsen som ledere af troppen.

I løbet af 1980 blev medlemstallet halveret. Fire patruljer blev til to. Havørnen og Ternen.

På bestyrelsesmødet 8. oktober, 1980 blev troppens fremtid diskuteret og den var ikke alt for lys. Bestyrelsen mente der manglede en voksen leder og kunne godt ønske sig mere glæde af jungmændene.

Trioen stoppede efter standerstrygningen 1980.

I starten af 1980 overvejedes det om Lo'sen skulle have skiftet alle bordene under vandlinjen eller evt. sælges. Det overvejedes ligeledes at skille sig af med Å30 og Å31, som var de to første både troppen fik bygget og leveret i 1947 - dvs. de havde 33 år på bagen. De blev solgt for henholdsvis 4.000 og 2.000 kr.

I juni blev det besluttet både at sælge Lo'sen for 20.000 kr. og IF'eren - for at anskaffe en bedre egnet førerbåd. Senere på året viste det sig imidlertid - som nævnt ovenfor - at den havde fået fiberpest. Den skulle derfor repareres før den eventuelt kunne sælges.

I beretningen for gruppestyrelsen ved formand Verner Rasmussen formuleres det således:

"Vi har jo som alle ved solgt Lo'sen efter mange overvejelser, samt to af de ældste ålborgjoller, så fremover skulle vi ikke have de store problemer med vedligeholdelse."

Ved standerhejsningen holdt Leif Nørskov-Lauritsen en tale, som formand for Søspejdernes Venner. I Vandposten kommenteres med:

Det er da godt, at vi ser ham og Ole nu og da.

Når ulykken er sket, må man se at få rejst båden og holde på alle løse genstande. Da det formodentlig er umuligt at lænse båden, må man håbe, at der er grundtvand om læ, hvor man kan sejle ind og få tømt skivet.
- Og husk så at notere kantringen i logbogen, hvis I når hjem!

Redningsplanken giver gode råd - her om kantring

Hertil skal føjes, at brdr. Nørskov-Lauritsen trofast skriver en klog side i Vandposten hver måned om flod og ebbe, kompas, rigning af forskellige bådtyper mm. og at de arrangerede et julemøde i 1981.

I 1981 var der kun syv spejdere frem til foråret. Vandposten var præget af optryk af fremmede sider fra korpsblade mm. Kort sagt - det lignede en krise.

Det forår klarede de få spejdere deres egne både, dvs. Havørnen Å42 og Terneren Å66, samt Pingo Å60 og IF'eren ved fælles hjælp. Å23 Delfinen blev ikke søsat.

Derudover havde det været en hård vinter og pælene til broen blev taget af isen, derfor blev der indkøbt nye pæle fra Troldebjergskoven, vistnok til en ekstra favorabel pris, mod at troppen selv fældede træerne.

Fem søspejdere cyklede ud til Troldebjergskoven, hvor de fik anvist, hvilke træer det drejede sig om. Det skal dog siges, at efter et stykke tid med sløve save og ringe resultat, kom Nørskov med en motorsav og klarede det meste. Derimod klarede søspejdere afbarkningen af stammerne efter de var leveret på Nordhavnen foran broen. Dette blev gjort samtidig med bådklargøringen.

I 1981 opgav man lodseddelsalg.

Der havde ikke været noget sommertogt, da ledelsesproblemet ikke blev løst før senere. Alligevel sejlede især 5 spejdere virkelig meget og det blev til en del sejltimer til trods for fraværet af sommertogtet og forårets ture. 1439 timer blev der sejlet og en søspejder nåede op på 266 timer.

I august 1981 tiltrådte Frede Helth som tropsleder, og kort tid efter kom Niels Erik Frost og Eli Grønborg til som TA'er. De tre fik styr på planlægningen og gennemførelsen af ture og møder m.m. og nye søspejdere kom til.

I et nummer af Vandposten fra 1982 fremgik det at Frede Helth og Niels Erik Frost havde skiftet titler, idet Niels Erik nu var tropsfører og Frede TA. Dette blev godkendt på et grupperådsmøde den 13. juli. 1982.

I 1982 gennemførte troppen et 16 dages sommertogt til Rolsø i Knebel Vig på Mols, hvortil der blev sejlet både ud og hjem. Det var sølandslejren SØ 82 og Kong Volmer Søtrop tog en 1. plads og en 3. plads i kapsejladsen, samt 1. pladsen i kaproning. Et rigtigt godt sommertogt, med masser af sol og sommer.

I 1982 blev der sejlet 2217,55 timer i alt.

I juni 1983 var der 22 spejdere, tre jungmænd og en tropsleder og tre TA'er. Frost meddeler, at han vil stoppe som tropsleder pr. 1. januar 1984.

I januar bliver det besluttet at købe en motor til IF'eren - så den tidligere beslutning om at sælge den for at anskaffe en ny førerbåd er åbenbart ændret eller udsat. I januar 1986 overvejes det igen at sælge IF'eren. IF'eren blev solgt i 1986 og jagten på en ny førerbåd gik i gang.

I 1983 gik årets sommertogt til en divisionslejr i Dehnslytten.

Af et gruppestyrelsesreferat fra oktober 1984 fremgår det, at der var noget knas i troppen. Det diskuteredes om en tildelt karantæne skulle trækkes tilbage. Det blev den, hvorefter personen, der havde givet karantænen trak sig.

Programlægningen i troppen blev kritiseret for at ske for sent og at spejderne blev inddraget for lidt i planlægningen. Tropslederen Frede Helth trak sig, da han mente der var for meget paragrafrytteri i beslutningerne samt at han var presset af problemer med et nyt arbejde. To TA'er stoppede ligeledes og der var kun 13 spejdere. Frost fortsatte som midlertidig leder.

I februar 1985 var der vandskade på huset. En vandmåler var frostsprængt og der var et hul i taget.

I en patrulje var der problemer. Der afholdtes et møde med forældrenes deltagelse. En af forældrene forlod mødet og melder sandsynligvis efterfølgende sin dreng ud.

Den nuværende og første helårs bro blev bygget. Tidligere tog man brofagene på land hver vinter. Formanden Peder Sørensen var meget aktiv med denne opgave.

Allerede første vinter 1985-1986 var der meget frost og i en periode blev der brugt en del tid på at holde pælene fri for is. Broen tog ikke skade, men det medførte at der efterfølgende blev indkøbt en ringkammerblæser til broen. Blæseren er i isvintrene lidt dyr i drift, men til gengæld står broen nu på 36. år. Brodækket er dog blevet udskiftet løbende.

Sommertogtet 1986 gik til det sydfynske og forløb fint. Inden start var IF'eren blevet solgt og der var derfor lidt udfordringer med pladsen i jollerne. Det var første sommertogt i mange år uden en førerbåd og man var ekstra opmærksomme på vejrmeldinger det år. Mest i forhold til vindstille.

I Lohals blev der lavet en aftale med en motorbåd om at trække Ålborgjollernes over sejlrenden i Storebælt, selvom han selv skulle sydpå. Han valgte uden varsel og mod aftalen at slippe jollerne midt i sejlrenden for de store skibe. Der kom selvfølgelig et stort sydgående tankskib, som nærmede sig lidt for hurtigt og så kom der kaproning på programmet.

Søspejderlandslejren SØ87 i Bognæs ved Holbæk var målet for sommertogtet og igen var det tre, overlæssede motorløse Ålborgjoller der drog afsted. De skulle halvvejs rundt om Sjælland på en uge og havde travlt. Aftenen inden afgang blev jollerne sejlet til benzinhavnen og pakket.

Troppen lettede kl. 8.45 fra benzinhavnen og nåede til Korsør efter en tur på 11:45 timer. Desværre blæste de inde i Korsør de næste to døgn, men nåede alligevel frem til lejren i tide. (Læs *Mette Rudolfsens erindring*, s.79)

Lejren var en god oplevelse og hjemturen foregik på lastvogn for to af jollerne (Å42 og Å66). Henning Riis Rasmussen sejlede Å60 til Vordingborg. (Se evt. Vandposten 1987 nr 4)

I 1988 købte troppen en nybygget Ålborgjolle Å79, som blev døbt Delfinen. Det var bådebygger Poul Hansen fra Præstø der stod for opgaven og prisen lød på 60.000 kr. inklusiv rig og sejl.

Den gamle Delfin Å23 blev samme år solgt.

I perioden 1985-1988 havde troppen ingen tropsleder og det daglige søspejderarbejde blev varetaget af jungmændene Steen Rasmussen, Henning Riis Rasmussen og Henrik Storm.

Delfinens første tur i den nye Å79, 1988

Forår: Efter en vinter på land skal jollerne lige vænne sig til deres element

Kapitel 2

Personlige Erindringer

Å42 med Thorpedó, Muggi, Ole Skude og Bent

Vi sejlede ud til og ind i Roedrengen
logbogsoptegnelse

Sommerlejren 1947 - fra 29 juni til 7. juli - var en standlejr i Resle skov ved Vålse på Falster

Sommerlejren 1947: Resle Skov ligger tæt på Guldborgsundbroen

Tuck Juul Christoffersen 1944 - 1963

I Vandposten fra 1960 har Tuck skrevet om starten på søspejderne. Den tekst bringes her som en erindring fra Tuck. Tuck daterer starten som selvstændig trop den 15. august 1945, men det var altså samme dato i 1944 det hele startede ifølge Dagbøgerne (s.89).

Troppen kan i år den 15. august fejre sin 15-års fødselsdag, men egentlig har den eksisteret i 16 år, idet den startede i 1944 som en søpatrulje under 1. Kong Volmer Trop. (Flems - Storm - Kanstrup - Calle - Børge og Tuck) dette var pionererne for søtroppen af i dag, og ved Flems og Storms ihærdige arbejde lykkedes det at få lavet et tropsråd og etablere en selvstændig trop i 1945, hvor vi valgte den 15. august som vores egentlige startdato.

Vor første tropsrådsformand var afd. Dir. Kjøller, der på en genial måde fik fremskaffet penge til vores to første Ålborgjoller Å30 - 31. - Tidligere havde vi benyttet os af en seks-åres rojolle "Lange Maren", og med den blev der foretaget mange dejlige ture til bl. a. Pedersværft og Stammenakke.

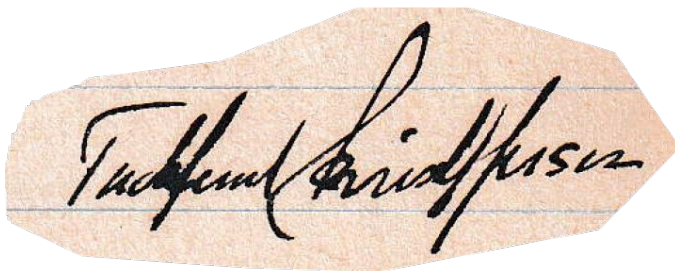
Tropsarbejdet har gået støt i de forløbne 15 år med udmærkede førere. Lidt op og lidt ned - det kommer an på om spejderne vil arbejde aktivt eller ej.

Af tropsførere har været: Flems 1945 (44) - 46. Storm 1946 - 49. Trist 1949 - 54. Jørgen Larsen 1954 - 55. Egon Fabricius 1955 - 57. Og Tuck 1957 -

Det er med glæde jeg i dag 15 år efter ser tilbage i mindernes bog, og på II Kong Volmer Søtrops vegne er jeg Flems og Storm dybt taknemmelig for det initiativ de lagde for dagen.

Spørgsmålet må være: "Havde der i dag eksisteret en søtrop i Vordingborg, hvis vi ikke havde haft disse to brødre?"

Flems og Storm levede på spejderidealet, og jeg kan med rette sige, at de vidste, hvad det vil sige at VÆRE BEREDT.

Tudum Fridtjofsen

Thomas Bredsdorff 1950'erne

Litteraturhistorikeren Thomas Bredsdorff har tilbragt sine unge år i Vordingborg i 1950'erne. Det kan man læse om i hans erindringer "*Gør hvad du vil - men sig hvad det er*" (Gyldendal, 2013). Her er med forfatterens tilladelse et udsnit om tiden som søspejder:

Der var en halv snes Piratjoller i Vordingborg da jeg kom til byen, nok til at afholde lokale konkurrencer, så sejlklubben arrangerede aftenkapsejlads to gange om ugen i hele sæsonen. Ejerne af Piratjollerne var voksne mænd. De sad ved pinden. Men for at sejle kapsejlads, skulle de bruge forgaster.

Forgasterne var drenge, som til gengæld for at holde båden og sørge for at den var rigget til når skipperen ankom til kapsejlads, fik lov at sejle alene i den om eftermiddagen. Jeg misundte dem og drømte om selv at blive bedt.

Mens jeg gik og ventede på min chance, meldte jeg mig ind i søspejderne. Det var en blandet fornøjelse. Søspejderne var ikke, som jeg troede, sejlere i uniformsskjorte; de var spejdere der af og til også sejlede. Megen tid gik med almindeligt spejderi som skattelege, cykelture og andet tjikkerlikkertjautjau.

Men så havde byens søspejdere altså en såkaldt Ålborgjolle, som er en åben, klinkbygget, langkølet båd med sprydsejl, langsom for alle vinde og tung i vendingen. Desuden besad troppen en lidt større kragejolle med kahyt (Billede s.106), som var forbeholdt de såkaldte jungmænd - det var betegnelsen for søspejdernes seniorer, det vil sige dem over 16.

Kulminationen af mit liv som søspejder var en weekendtur til Guldborg. Vi var fire drenge der skulle sejle i Ålborgjollen. De 'gamle', dem på 16-18 år, skulle så sejle i kahytsskuden, som også transportererede hele flokkens mad og telte, så det gods ikke skulle blive vådt i den åbne jolle.

Vi drenge var vældig opsat på turen, så vi var styrtet ned i havnen lige efter skoletid. Klokken kan derfor ikke have været meget over to lørdag eftermiddag før vi var klar til afgang. Der var høj himmel og en frisk østenvind. Vi trippede for at komme af sted. De lidt satte jungmænd var længere om at få rigget deres båd til.

- Sejl I bare, sagde de, vi skal nok indhente jer!

Det lod vi os ikke sige to gange. Efter et par kryds ud af Skidtnoret, kunne vi slække på skødet og suse vestpå under Storstrømsbroen med Smålands-havets brakvand i flotte kaskader om stævnens. Langt bagude så vi de store i deres kahytsskib, som de endelig havde fået los.

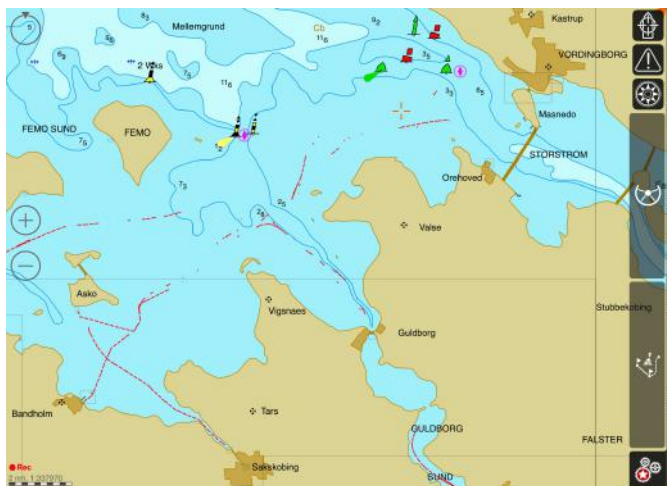
Nu skete der det forunderlige at afstanden til dem voksede. Vi sejlede simpelthen fra de store! Efterhånden mistede vi dem af syne agterude, og vi godtede os. Det skulle blive skønt at tage imod dem på kajen i Guldborg. Vi behøvede ikke at sige noget, vi ville bare stå der uden ord, når de omsider ankom.

Vi havde ikke noget søkort, det befandt sig i de stores skib, for det var jo dem der skulle have anført den lille flotille. Men jeg havde været på week-endture med mine forældre til havnene i området, Fejø, Femø, Guldborg, så det var ikke noget problem. Lige så stille overtog jeg kommandoen, for selv om jeg ikke var den ældste, var jeg helt klart den mest erfarne på navigationens område.

Jeg vidste at man skulle holde sig pænt klar af Nordfalster, for Dyrefodens Flak og derefter Vesterskov Flak rækker temmelig langt ud. Men efterhånden nåede vi så langt forbi Falsters hjørne at vi kunne lægge kursen om og gå ret mod Guldborg.

Danmarkskortet er jo let at se for sit indre blik, Guldborgsund, der skiller Falster fra Lolland, går nogenlunde nord-syd, så når man er fri af Falsters

hjørne og styrer mod syd, må man ramme Guldborg. Kompas havde vi heller ikke, men solen skinnede som sagt fra en blå himmel, og ved at kigge på den og vores ure, kunne jeg lægge en nogenlunde sikker kurs.

Det gik fortsat strygende, faktisk endnu bedre efter at vi var begyndt at få den friske østenbrise ind fra siden. Der kom da også land forude, til sidst også en havn. Vi kunne ganske vist ikke få øje på Guldborgbroen, som forbinder Lolland og Falster, men bare rolig, sagde jeg til de andre, den gemmer sig sikkert bag træerne.

Den forbandede bro blev ved at gemme sig. Det samme gjorde Guldborgsund. Da vi til sidst sejlede ind mellem molerne i den havn vi længe havde styret mod, og der stadig ikke var nogen bro eller noget sund, blev vi omsider klar over at noget var rivende galt. Jeg, der hele tiden havde beroliget mine ældre medsejlende med at jeg vidste besked, måtte indrømme at jeg ikke anede hvor vi var havnet.

Der var ingen vej uden om at finde en tiøre frem og opsøge en telefonboks for at meddele nogle af forældrene derhjemme at vi var sejlet galt, så de ikke skulle tro vi var druknet. Det ville jo være rart at vide hvor vi var,

inden vi ringede, så vi begyndte med at gå en tur op ad gaden bag havnen for at få mysteriet opklaret. Efter at have ledt lidt, fik vi øje på et skilt på en butik.

Maribo Trælasthandel.

Nu var den helt gal. Nok måtte jeg indse at jeg havde husket landkortet forkert - senere fandt jeg ud af at vi skulle have styret mod sydøst i stedet for syd - men én ting var jeg sikker på, Maribo ligger midt inde på Lolland. At vi var sejlet forkert, var ikke til at nægte, men ligefrem pløjet den lollandske muld havde vi trods alt ikke. Lige meget hvor vi ledte, kunne vi ikke finde noget andet stednavn. På bagerbutikken stod der bare Bager, på købmandsbutikken Købmand. Til sidst måtte vi bide i det sure æble og spørge en tilfældig mand på gaden hvad det var for en by vi var i.

Bandholm, var svaret. Vi fik det ringet hjem til nogens forældre, som så kunne sige det til jungmændene når de ringede. I den lokale sejlkлуб fandt vi en flink mand der lod os overnatte i køjerne i sin båd. Hos bageren købte vi noget franskrød.

Næste dag var der havblik. Vi måtte ro den tunge Ålborgjolle i timevis mod øst indtil vi mødte jungmændene, der havde tilbragt natten i Guldborg. De så på os uden at sige noget. Det behøvede de heller ikke. Vi havde jo brudt de mest elementære regler ved ikke at vente på de store med deres kompas og deres søkort. Eller for at være mere præcis, det var mig der havde sagt: den klarer jeg, jeg har sejlet her før, jeg skal nok lægge kursen til Guldborg. Og så havde jeg sejlet dem til Maribo Trælasthandel i Bandholm.

Jeg husker ikke hvor længe der gik efter den bedrift, før jeg meldte mig ud af søspejderkorpset, men jeg blev en ret passiv spejder resten af tiden, som endte med at en drøm gik i opfyldelse. En af Piratjollesejlerne spurgte en dag om jeg ville være hans gast.

Jens Wictor Nielsen 1958 - 1964

Da jeg blev søspejder, var der to andre der hed Jens, større og ældre end jeg, så jeg kom til at hedde *Lille Jens*. De to andre blev kaldt *Fuser* og *Skipper* og sådan er der så meget.

En vinter holdt vi fest på Hotel Kong Valdemar med familie og andre interesserede. Hver familie havde en pakke med som blev bortauktioneret og der var optræden, Lille John to drenge, den ene oven på den andens skuldre, omviklet så de forestillede en høj dreng, spillede fløjte og jeg, *Store John*, spillede tuba. Jeg spillede kinderne ud og Tuck stod i kulissen med en anden tuba og lavede lydene. Stor succes.

Jeg kom fra ulveungerne, hvor Else Nath var leder. 11 år skulle man være for at blive søspejder, så det var et dejligt ryk op. Var i Havørnen sammen med bl.a. Stef, Klintø og Lars. Sejlede den første sommer ud i en af *blindgyderne* ved Tyreholm og vi små var rigtig godt tilfredse med, at det ikke var os der gik med bar røv og trak jollen mod dybere vand.

På et andet togt lå vi ved Blans, ålene smuttede under fødderne når vi gik i det kolde mudder for at komme ud til bådene, som lå for svaj. Vi lavede et to-mands latrin med armlæn og udsigt over Smålandsfarvandet, oppe på en lille brink. Der var også myg, så inden man var færdig, havde man rigtig mange stik på rumpen. Da vi skulle hjem blev de små hentet i bil pga. rigeligt med luft og maveonde. En mand i hver båd og ude midt i Storstrømmen kom Lo'sen langskibs og en gryde med to dåsebøffer og et stykke franskrød på hver side blev langet over. Et af de bedste måltider i mit liv.

Apropos mad, mindes jeg havregrøden fra *Agersø cementfabrik*. Den var lidt fast i det.

Sommertogt i det sydfynske øhav. En foreslog at vi løb om kap på havnen i Marstal og det viste sig at Tuck kunne løbe med bøjede knæ, sådan halvt siddende og løbe fra de fleste af os. Rundt om et lille hus og tilbage. Imponerende præsteret af en *gammel* mand syntes vi. På turen hjem anløb vi Rudkøbing, godt kolde efter en skyet og kølig dag på vandet. Mine knæskaller føltes som sad de løse. Da vi havde fortøjeret, kom en mand og sagde at vi kunne sove i sejlklubbens hus. Vi slap for at rejse teltene. Der var tørt og dejligt i huset, så det var glade drenge der gik til ro.

Et år tog vi toget til Aalborg. Jollerne blev kørt til København og sejlet med DFDS. Vi stod og fulgte med i at jollerne blev losset med bom ud over skibssiden og roede dem så hen til Aalborg søspejdernes plads. Under for-
tøjningen lød ordren *lad ankeret gå* og den stakkels søspejder gjorde med det samme hvad han fik besked på. Uden ankerline. Det var et *hvad nu* øjeblik. Hvor dybt er der? Har vi noget at fiske med? Dykning, nej? Vi så ikke ankret igen og var glade for at det ikke var en selv der havde droppet det.

Ved Jegindø blæste det en hel del, så vi anløb læsiden direkte på stranden. En af jollerne lå lidt skråt på kysten og *Zuggi* (Leif Johansen), som var den højeste af os, hoppede i vandet, som gik ham til lårene. Erland tænkte, at så kunne han også. Men på den anden side af jollen var der så dybt at han forsvandt. Zuggi gik rundt om stævnen og kunne se Erlands tophue nede i vandet, så inden han selv kom op, havde Zuggi med et greb i huen, med hår indeni, hevet ham op. Limfjorden var et dejligt bekendtskab. På vej vestover fik vi et slæb af en lille motorbåd, som et par gange lå stille for at køle motoren. Ankrede ved Aggersundbroen for to ankre. Jeg sov på to årer. Spøttrup slot blev det også til på vejen hjem. En god sommer.

En vinter blev der arrangeret et optog for at skabe opmærksomhed omkring troppen. Søspejderne var alle klædt ud som vikinger og en Ålborg-jolle på vogn blev trukket gennem Algade. Tuck og Johannes Berggreen på

lur var imponerende. Få havde hørt den lyd før. En sjov og usædvanlig oplevelse og et godt eksempel på stemningen dengang.

Min søn Peter var søspejder mange år senere. Han ringede en dag jeg skulle hente ham fra patruljemøde og ville gerne hentes en halv time senere end aftalt. Det viste sig at de unge mennesker havde roet til Oringepyn-ten, var gået i land og havde høstet lidt æbler, som de sejlede tilbage med og lavede æblegrød, der jo skulle spises, så derfor den senere afhentning.

Tiden som søspejder gav mange gode oplevelser. Klargøring af jollerne foregik i det fri, for det var før søspejderhuset blev bygget. Når vi solgte lodsedler til fordel for huset, tænkte vi hvor dejligt det blev at ordne joller indendørs engang. Jollerne blev søsat af en masse drenge. Forleden, oktober 2021, så jeg dem blive taget op med kran, af fem voksne.

Johannes og Tuck på lur

Lars Falsig Pedersen 1959-62

Jeg kan se, at der er nogle, som har rigtig detaljerede erindringer fra søspejdertiden. Det har jeg ikke.

Men selv om jeg ikke husker så meget i detaljer, har jeg altid oplevet tiden blandt søspejderne som en rigtig god tid. Jeg mener også, at jeg har kunnet bruge mine erfaringer fra spejdertiden i mit senere virke. Det giver en fornemmelse af, hvad man skal som leder. Det kan være fortænkt, men noget er der nok i det.

Enkelte erindringsglimt har jeg dog.

Fra sommertogtet i 1961 rundt om Langeland husker jeg dog noget. Vi sejlede via Fejø og Femø til Onsevig. Derfra rundt om Langeland.

Der havde været kraftig blæst, og dagen efter var det vindstille, da vi skulle krydse Langelandsbæltet men med store dønninger i noget som lignede vindstille. Alle i min båd blev søsyge undtagen mig. Derfor var det mig, som kunne fiske og spise alle pølserne fra den store gryde med sammenkogt pølseret, som fra Lo'sen blev leveret til de enkelte både. Jeg konstaterede, at jeg ikke blev søsyg som andre, hvilket jeg senere har efterprøvet på Oslobåden. På samme tur husker jeg, at vi sidste aften landede i Dybsø. Her skulle jeg afprøve mit nye spritapparat til at lave kaffe, med det resultat, at jeg slet ikke sov hele natten på grund af koffeinforgiftning. Siden har jeg ikke drukket kaffe om aftenen.

Andre sejlture har også givet varige minder.

En tur til Nyord i 1960, hvor man kunne købe gammelt Wienerbrød til halv pris dagen efter, at det var bagt.

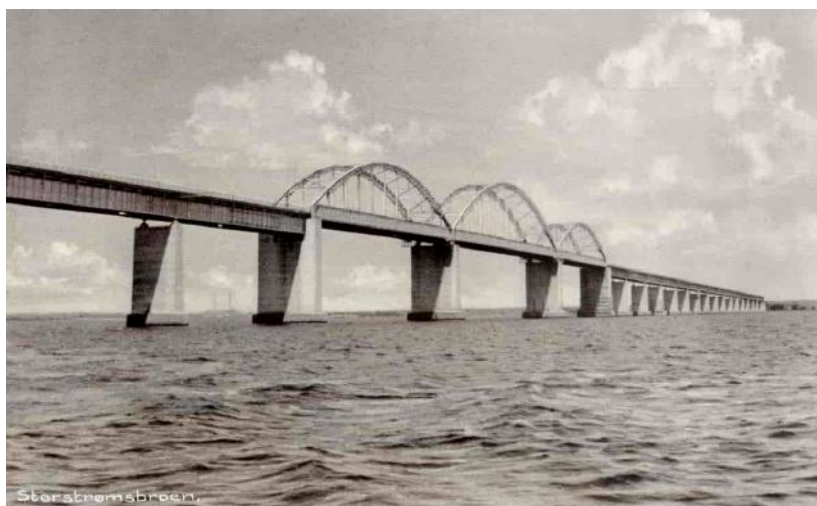
En tur op langs kysten til Bøged og hjem via Sandvig og Kalvehave i hårdt vejr.

Specielt husker jeg en tur til Storstrømsbroen, hvor vinden voksede til vindstyrke 8, hvor jeg havde meget svært ved at få båden vendt lige før en kollision med en bropille. Det lykkedes, men det var tæt på, at det gik galt. Ja, man kan være *for* dumdristig.

Alt i alt har jeg haft stor glæde af at være søspejder. Gode kammerater, gode sejlture, et aktivt miljø. Godt at have lært om vedligeholdelse af en båd. Malerarbejde, tovværksarbejde, orden på båden.

Jeg husker vores tropsfører, Tuck Christoffersen, som et meget ordentligt og rart menneske, selv om han måske var lidt præget af sin militære baggrund.

En af mine senere drømme var at komme til at arbejde i en by ved vandet og få min egen båd lige neden for vejen, hvor mit hus lå. Det blev ved drømmen, selv om jeg har søgt jobs i sådanne byer. Minderne har jeg dog haft fra en rigtig god tid i barndommen/ungdommen. For mig har det været en dejlig tid.

Thorpedó alias Jørgen Bloch-Petersen 1959 - 1969

Jeg er født i Vordingborg 1948 og sejlede rundt i en kragejolle i Masnedsund og i Ulvshale allerede fra 6-års alderen. Lige før jeg fyldte 11 år hev min storebror Ole mig op til Tuck, og jeg blev meldt ind i 'II Kong Volmer Trop' - søspejderne. 'I Kong Volmer Trop' var de gule...

Jeg var bare en lille en - og beundrede patrulje-førerne, der gik frem ved paraderne og meldte Alt Klart osv. Det var også noget af en overvindelse at aflægge spejderløftet.

Jubilæumslejren i 1959 - KVT eller TUK?

En kæmpe oplevelse var det at deltage i 50 års jubilæumslejren 1959 i Ebeltoft (9.000 deltagere), som bød på barsk natløb i en mørk skov, hvor man skulle stjæle mærker fra hinanden...

Det var så også der, jeg fik mit spejdersnavn. Der var arrangeret bustur til Mols Bjerger, hvor der var et lille ishus. Jeg stavede T O R P E D O, som jeg ikke vidste hvad var, og bestilte en Torpedó-is. Dengang var mobning tilladt, så hele troppen skraldgrinede...

Tuck sørgede for, at vi i jubilæums-ugen var standsmæssigt klædt på, og vi fik lært at gå i kolonne og i takt fra Ahl strand til og fra Ebeltoft 4-5 km. Vi havde fine Kadet-huer/kasketter med hvide sommerdækkener og hvide, kridtede gamacher over traveskoene!

I de år gik man meget op i uniformeringen - se lige for jer, at vi marcherer (Nytårsparade) fra havnen til kirken i fuld ornat med holmens-benklæder, gamacher og med både tropsstander og Dannebrog foran. Vores mascot Kaare - Tucks 4-5-6 årige søn deltog også i fuld ornat. (Ikke et øje tørt)

Nytårsparade. Bemærk de hvide, kridtede gamascher

I 1962 blev Ålborgjollerne fragtet til Aalborgfærgen i Kbh., hejst ombord og ned igen i Aalborg. Dernæst sejlede vi gennem Limfjorden til Venø, hvor der blev afholdt 50 års Søspejderjubilæum. Igen en kæmpe oplevelse med bl.a. kapsejlad Venø rundt, og vi kom mægtige Mors rundt på vejen.

I 1964 kvalificerede Havørnen sig til Landspatrolje-turneringen, der foregik i Rold Skov. Vi blev sgu' nr. 11, så det var ret flot - vi var jo 'bare' søspejdere.

Et par år efter som jungmænd kvalificerede vi os til landsskovmands-turneringen. Det var mig og Karsten Ring (*Thorringo*-sjakket) og Muggi lidt med på sidelinien. Jeg husker ikke, hvordan det gik; men vi fik lavet nogle flotte rapporter..

Sidst i tresserne var det umuligt at finde tropsførere, så vi lidt ældre søspejdere måtte klare alt det praktiske, medens Muggis far Kaj Christensen m.fl. blev tropsførere af navn.

Vi unge var lidt på kant med spejderøvrigheden. F.eks ville vi ikke hedde 'II Kong Volmers Trop' men 'Søspejderne i Vordingborg'. Det måtte vi IKKE af historiske årsager; men vi fik allernådigst lov til at hedde Søtrop.

Vi syntes også, at det var helt urimeligt, at vi ikke kunne optage piger i troppen. NIX, det måtte vi ikke; MEN det gjorde vi så alligevel. Min tvillingesøster Else, veninder m.fl. fik en blå busseronne på - og så var de søpiger!

I tilknytning til troppen, men desværre uden spejderstatus, virker følgende "Søpiger":	
Susanne Meyer (PF) - Drosselvej 20, Tlf. 1240	(Købmand Ib M.)
Marianne Rasmussen (PA) - Færgøgårdsvej 69, Tlf. 366	(Vognmand Carl R.)
Hanne Hemmingsen - Agårdsvej 7, Tlf. 1362	(Driftsleder Th. H.)
Marianne Jensen - Fuglebakken 18	(Formand A.B.S.J.)
Ilse Lil Jensen - Fuglebakken 18	{ - " - }
Inger-Marie Petersen - Vinkelvej 48 ^I , Tlf. 2108	(Varmemester Hans Åge A.P.)
Birgitte Steffens - Vinkelvej 46, Tlf. 736	(Kriminalob. F.W.S.)

Først ved indgangen til 1965 begynder søpigerne at optræde i medlemsfortegnelsen - desværre uden spejderstatus

Roverne fra 'de gule spejdere' havde fået øje på os gamle jungmænd, og vi blev inviteret til at joine. Det resulterede i flere års givtigt samliv, med ekskursioner rundt i landet f.eks. til Nekselø og talrige teaterforestillinger, foredrag og besøg på Café Postillon med billard og billigt øl. Ved hvert møde skulle vi selv have forberedt et indlæg.

Her følger nogle glimt af søspejderlivet, som jeg husker dem:

Hård sejlads i Storstrømmen, hvor vi sidder på de meget anvendelige kapok-veste. De eneste veste, man kunne få, var lavet af noget uldstof, OG de kunne holde sig flydende ca. 1 time.. Af nogen årsag kæntrer vi, og båden bliver fyldt med vand. I næste øjeblik ryger agterpligten (styresædet) af og al opdrift forsvinder i bølgerne. Havørnen forsvinder næsten også - der stikker kun 5-10 cm. af snuden over vandet. Heldigvis driver vi mod den bette havn ved Hjalet, hvor vi får tømt båden og kan sejle hjem - en smule kolde og våde.

Fire Ålborgjoller og Lo'sen på Pinsetogt - vi skal til Femø. Men vinden er svag og der er modstrøm og vi kan ikke få motoren i gang... Vi har lovet at ringe hjem; men det var lidt svært den gang. Ingen mobiler - (heller ingen plotter mv.). Vi er nødt til at cirkle omkring lysbøjen ved Kogrunen hele natten. Med mellemrum kommer jollerne forbi Lo'sen og får varm te og madder. Næste formiddag ankommer vi til Femø havn og kan ringe hjem til tropsføreren og nogle bekymrede forældre. MEN ham Thorpedó stod til spanking søndag efter ankomst til Vdbg.

Gebé gør kameraet klar

På tur med *Gebé* (Gert Hyldgaard Pedersen) i Lo'sen - vi sejler til Agersø; men det bliver mørkt, og vi går på grund på det store rev SØ for Agersø. Vi bliver skubbet ind på grunden, så vi må sove lidt på skrå.. En fisker i havnen ser sin chance - og kommer og trækker os fri næste morgen. Han vil have 10.000 kr. for det - OG heldigvis er forsikringen flink og betaler. Der var nogle

år, hvor specielt Gebé og jeg sejlede i hundredvis af timer - vi nåede helt til Flensburg - og vi lærte at købe told- og afgiftsfrit i Tyskland.

På weekend-tur slår vi teltene op ved Ulvshalerenden. Det begynder at styrtregne, og folk finder sammen og hygger sig med kortspil og andet. Pludselig får jeg øje på Jens Wictor, som går ensomt rundt i lejren - jeg råber 'Jens Wictor - kom herind og hyg dig med os'. Lige siden har han fortalt mig - hver gang vi mødtes, hvor glad han var for at blive inviteret indenfor...

Hygge om læ på Lo'sen

To små hændelser som jeg ofte tænker på er

1: På en trops-sejltur møder vi en underlig sammenflikket båd med sejl, som får mig til at skraldgrine og pege fingre. Tuck er der øjeblikkeligt: *Jørgen!* Den fyr har garanteret lige så meget glæde af sit skiv, som du har af dit... (Jeg har aldrig siden grinet eller set ned på underlige fartøjer).

2: Vi var inviteret på lejr i Vålse Vig; men vi havde glemt surrings-garn til lejrarbejderne. Jeg tror, at det var en Skude-fætter, der fluks dukkede op med en rulle, OG det var umuligt at få ham til at modtage betaling! Chokerende - findes der sådanne mennesker?

Og hvad kan man så lære af alt dette?

- Søsport skal helst læres og kendes fra barnsben
- Søsport kan være trodsig til tider...
- Søspejderlivet giver dybe venskaber, som holder hele livet.

Muggi og jeg havde tidligt aftalt, at vi skulle købe en båd sammen; men da vor ven Uffe kom med pengene, slog vi til og købte en spidsgatter ALRI, som vi turede rundt med i små 10 år. Derefter har vi muntret os med Surfing, Lasere og andre joller, Tornadoer, Wayfarer, kajakker og SUP. For 6 år siden har min kone Hanne og jeg investeret i en Dragon Fly Swing Wing 28, som vi er meget glade for.

Ole Skude 1962 - 1970

Jeg er født i Vordingborg 1949 og var søspejder fra 1962 til ca. 1970, hvor jeg flyttede til København for at uddanne mig på Arkitektskolen.

Familien boede på Drosselvej. Jeg passerede Nordhavnen hver dag, når jeg skulle til Marienberg skole. Indtil 1961 kørte der skinnebusser på Kalvehavebanen. Om foråret var der gang i søspejderne, når de ordnede deres joller. Det foregik udendørs.

Jeg havde været ulveunge hos landspejderne i nogle år. Der var også ulveunger hos søspejderne den gang. Jeg gik til fodbold, men det var kedeligt og jeg var næppe et talent man kunne satse på i VIF. Jeg var jævnaldrende med Morten Olsen, men mere tung og klodset. Med den motorik kom jeg heller aldrig ind ved balletten, men opnåede senere en vis berømmelse ved at falde i vandet, navnlig når jeg skulle ned på eller fra Lo'sen. Så jeg søgte ind hos søspejderne i foråret 1962. Der var tre andre nye, lidt yngre end mig: Alf Olsen, Bo Hartvig Pedersen og Mogens Larsen. Vi blev anbragt i en ny patrulje: Havørnen med Jørgen Bloch-Petersen, kaldet Thorpedó, som patruljefører. Han er et år ældre end mig. Tropsfører var Tuck Christoffersen.

På hjemvejen fra Pinseturen til Nyord 1962 gik vi i stiv vestenvind på grund ved Lilleø. I et forsøg på at komme af grunden knækkede sprydstagen. Vi var skibbrudne, men kom fri igen og blev trukket hjem af Lo'sen. Den havde motor, som der i øvrigt næsten altid var bøv! med.

Sommertogtet 1962 var en fælles søspejder-lejr på Venø i Limfjorden. Jollerne blev kørt på lastbil til København og hejst ombord på Aalborg-båden, der den gang dagligt sejlede København - Aalborg. Den gang fik man hver sommer en skolebillet til DSB. Den brugte vi til Aalborg, hvor vi

riggede bådene til og drog mod vest. Turen gik nord om Mors, hvor vi bl.a. overnattede på stranden ved Hanklit, en naturoplevelse af de store. Det blev møgvejr og vi var blæst inde et par dage på Jegindø, så vi gik glip af de første dage på Venø. Der var ingen problemer hjemad, medvind hele vejen. Turen blev ledet af Hans Erik Stilling, kaldet Kim, der senere blev tropsfører indtil han flyttede fra byen.

Allerede i 1962 var der foromtale til et stor jamboree i 1963, som skulle foregå på Marathon-sletten i Grækenland. Jeg meldte mig og kom sandelig med, men måtte selv tjene til halvdelen af turen, som kostede 1.050 kr. Det var mange penge i 1962. Jeg tog job som bud hos bager Hemmingsen, hver morgen og efter skoletid.

I 1966 lykkedes det vores patrulje at vinde årets divisionsturnering. Det gav adgang til en landsturnering i Rold Skov. Vi gjorde meget ud af papirarbejdet. Alle de andre var gule spejdere. Vi fandt sammen med andre outsiders fra *Nyboder trop*. De var langhårede, havde ikke telt med, men sov på jorden med sovepose og betræk. Dem havde vi besøg af i Vordingborg senere.

På sommertogtet i 1968 blæste hele troppeen inde i Ærøskøbing. Efter tre dages lediggang skulle vi af sted til Svendborg. Vejrudsigten lød på hård sydvestlig vind, men i vores retning.

Det endte med at Å23 ikke fik storsejlet ned i tide. De strandede på nordvestkysten af Tåsinge, mens resten kom i land ved Svendborg havn. Den uheldige patruljefører var Poul Eriksen. Han var god til engelsk og vi havde nogle skotske spejdere med på turen, så *I am thinking* blev lavet lidt om til *Poul I am sinking*. Vi var et par stykker fra Lo'sen der hoppede i land og fik bjerget skibet, beroliget gemytterne og fundet husly hos nogle flinke lokale. Vi endte i et klubhus i Svendborg, hvor vi fik lappet Å23 nødtørftigt sammen. Den kom hjem på slæb og med hyppig lænsning. (Se evt. Vandposten 1968 nr. 7)

Jeg kan huske at vi på et andet sommertogt i Guldborgsund havde fire joller med, men ingen førerbåd. Vi kom gennem broen i Nykøbing F. for at sejle til Nysted. Det var hård vind fra vest og det kneb for Å23 at få lavet en stagvending til styrbord. De var faktisk på afveje, nærmest på højde med Gedser. De fik omsider vendt og da vi var samlet igen sagde patruljefører Oddvar at de gerne ville til Tyskland, men måtte vende da de ikke havde pas med. Vi tog tilbage til Nykøbing.

På det tidspunkt blev troppen formelt ledet af Kaj Christensen, med hans søn Muggi, Thorpedó og mig som den faglige ledelse. Thorpedó var mindst forsigtig, jeg var det modsatte og Muggi var manden i midten.

Jeg flyttede til København i 1967, da jeg blev student og begyndte at læse. Jeg var lejlighedsvis med som en slags ekstra tropsassistent. Thorpedó var hovedmanden i de følgende år.

Som jungmand havde jeg den underlige oplevelse at kæntre, eller rettere bordfylde med en Ålborg-jolle. Det var efterår, vi sejlede kapsejlads Bogø og Tærø rundt i møgvejr. Nord for Bogø-dæmningen, hvor vi måtte rigge af og på for at komme under, sad jeg og Peter Treppendahl pludselig i vand næsten til halsen mellem flydende dørkbrædder. Vi kom derfra uden varige men.

Vi var nogle stykker, der lavede en rover-klan sammen med de ældre gule spejdere. Det var en studiekreds med brede emner. Det er noget af det samme, man kan gøre i gildearbejdet.

Allerede da Tuck var tropsfører, fik søpigerne mulighed for at være med. Det var ligeberettigelse, nogle år før det kom på den politiske dagsorden. Der måtte aldrig være samme antal piger og drenge i en båd.

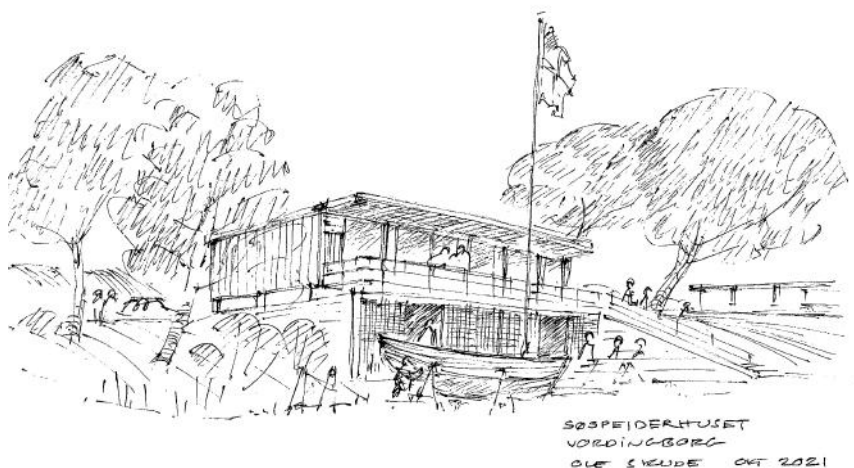
Jørgen Skude

Mine to yngre brødre Jørgen og Henrik blev også søspejdere. Vores far var i mange år formand for tropsrådet. Han var drivkraften i at få lavet det nuværende tropshus ved siden af roklubben. Jeg slog stregerne, som led i et uddannelses-relevant sommerjob. Huset blev opført i 1973 af forældre med Frede Treppendahl som arbejdsleder.

Da jeg blev færdig som byplanarkitekt, flyttede jeg teltpælene til Vestsjælland, hvor jeg stiftede familie og arbejdede i amtet og nogle af kommunerne. Jeg er nu bl.a. engageret i 4. Sct. Georgsgilde i Slagelse, hvor vi støtter spejderarbejdet så godt vi kan.

Hvis jeg skal se tilbage, har jeg lært mere ved at være søspejder end ved at gå i gymnasiet. De formelle færdigheder er naturligvis vigtige inden man uddanner sig. Som ung patruljefører på en lille båd lærer man at klare sig selv og træffe beslutninger her og nu. Det er almén dannelse og kan give sociale kompetencer.

Værdien af en god og tryk omgangskreds for unge mennesker kan ikke undervurderes. Det er vigtigere end topkarakterer i uddannelsessystemet.

Oddvar Lindsel 1962 - 1968

Jeg blev søspejder i vinteren 1962-63, til min fars store glæde og min mors store bekymring. Beslutningen blev truffet sammen med min klassekammerat Mogens, og vi kørte ud på Boulevarden hvor tropsfører Tuck boede, og fik klaret det formelle.

I vinterbivuak ved
Dehnshtyten

Jeg ved ikke hvordan man gør i dag når man bliver optaget, men dengang gav man tropsføreren sin venstre hånd, gjorde spejderhonnør med højre og aflagde spejderløftet. Jeg var turbonervøs, og kunne derfor aflægge løftet med høj klar stemme, pavestolt.

Ceremonien foregik i tropshuset PM - en udtjent sukkerpram, der lå på grund i strandkanten, hvor der er parkeringsplads nu.

PM blev mere og mere forfalden, og til sidst var gulvet rådnet væk i en meters bredde midt i rummet og man kunne kigge ned på 50 cm. vand. Vi holdt stadig møder i PM selvom den efterhånden var lidt miserabel, og når mødet var ved at slutte blev der pludselig råbt sidste mand slukker lyset. Det eneste problem der var i at være sidste mand var, at lyset skulle slukkes i modsat ende af udgangen, og på den forkerte side af det gabende hul i gulvet, som man så skulle hoppe over i buldermørke.

De sidste ord om PM skal være, at den husede edderkopper i en størrelse og i et antal der kunne give en hærde biolog myrekryb.

De fleste af os dengang blev søspejdere for at sejle, og det gjorde jeg også. Min første sæson var dengang at de 4 Ålborgjoller skulle skifte navn fra Å23, Å30, Å31 og Å42 til Delfinen, Haien, Søhesten og Havørnen. Dåben skulle ske ved at bådene lå med næsen ind mod broen og fik hældt vand på fordækket. Vandet på fordækket medførte, at første gang i mit liv jeg skulle hoppe ned på en Ålborgjolle gled jeg og var nær faldet i vandet - pinligt.

Min første rigtige tur foregik i Pinsen 1963. Det var hundekoldt og blæste en halv pelikan. Vi skulle til Nyord og sejlede og sejlede indtil det blev mørkt. Jeg anede ikke hvor på planeten jeg befandt mig, men de talte da en slags dansk der hvor vi kom i land.

Tuck var en karismatisk tropsfører, militærmand og ikke én man lige sagde imod som 12-årig. Han var kendt for at kunne råbe 5 sømil (ældre søspejdere vil påstå at det var 8 sømil), og når den stemme rullede over bølgetoppene, så gjorde man som der blev sagt.

Tuck var stadig tropsfører da Bent *Makne* Mortensen, og jeg var sejlet til Dehnslytten, men da vi skulle hjem var det blæst noget op, og vi turde ikke sejle hjem til Nordhavnen, så vi sikrede båden og gik hjem igennem skoven. Vi mødte Tuck ved PM, og han spurgte hvor båden var. Vi fortalte at vi ikke turde sejle hjem i den kraftige vind. Dræberen kiggede på os og spurgte om vi ikke var fartøjsførere, hvorefter vi vendte på hælen og gik tilbage og hentede båden, 2 x 6 km.

Makne og NN i Lo'sen

Også dengang blev man hurtigt ældre, og pludselig blev jeg patruljefører i Delfinen. Samtidig blev Makne patruljefører i Havørnen, HP i Haien og Holger i Søhesten. Vi havde nogle år med et tæt samarbejde imellem de fire patruljer, og da tiden kom hvor vi fire *gamle* skulle være jungmænd, var vi et godt team på os 4. Med i gruppen var også Jørgen *Belling*, min gamle patruljeassistent. En kvik gut med pæren i orden, og god at have med på diverse divisionsturneringer og den slags. HP gik desværre væk for en del år siden, og Makne i 2020.

Da vi blev jungmænd måtte vi sejle overalt i DK, og Belling og jeg tog en tur i Å23 rundt om Sjælland. Af en eller anden grund kan jeg ikke huske turen fra Vordingborg til Helsingør, men jeg husker turen over Kattegat. Der var overhovedet ingen vind, og oppe ved Hesselø lå der noget i vandet. Vi drev langsom hen imod genstanden, og så at det var næsen på en sæl. Den stod lodret i vandet med næsen 10 cm. over overfladen, og vi troede den var død, men da vi ville røre ved den slog den øjnene op, hoppede ½ m op og forsvandt.

Vi var jo virkelig på udebane, og vi skulle ringe hjem med jævne mellemrum. Jævne mellemrum er jo ikke nogen klar definition, men da vi sejlede ned igennem Storbælt var der et lille lavtgående fly der fløj direkte ind i vores dårlige samvittighed. Vi sejlede straks til land og fandt et hus, hvor vi fik lov til at ringe fra.

Lo'sen fortjener også et par ord. Det var en gammel ombygget Fejokvas fra 1924, klinkbygget, eg på eg. Den var rigget med bovspryd, stor- og mesanmast, og da roret sad bag mesanen var det en ketch. Vi kunne rigge den med fok, klyver, flying jib, storsejl, topsejl, mesansejl og mesantopsejl. Sidstnævnte var vel på ca. ½ m².

Losen for, næsten, fulde sejl

Om læ var der to kistebænke hvor der med nød og næppe kunne sidde tre mand på hver. Ved stormasten stod madkassen hvor Tuck sad.

Jeg tror kun jeg har oplevet en tur med Tuck som skipper. Ved kaffetid sad vi på vores pladser i kahytten, klar til at indtage den varme drik, men der var det lille problem, at sukkeret til kaffen var nede i den madkasse som Tuck sad på. Tuck brugte ikke sukker i kaffen, så det var der heller ikke andre der gjorde, og det gør jeg stadig ikke, måske i respekt for ham der var den drivende kraft som medstifter af søspejderne i Vordingborg.

Henrik Skude 1965 - 1971

Jeg boede på Drosselvej, tæt på Nordhavnen. Havnen trak i mig. Da jeg var omkring 7 år (1961) begyndte jeg at sejle Optimistjolle. Efter lidt træning fik vi lov til at sejle udenfor træningstiderne. Vi skulle være to både og aftale med kokkemutter oppe i restauranten, at hun holdt øje med os. Det gjorde hun så med et halvt øje, mens hun stegte frikadeller.

Det var ca. på samme tid, at min storebror Ole, der er fem år ældre end mig, blev søspejder. Det var jeg meget optaget af og så frem til, at blive gammel nok til det blev min tur.

Mens jeg ventede *forberedte* jeg mig ved - udover at sejle Optimistjolle - at være ulveunge og gå til svømning. Jeg tror ikke det var så bevidst som det lyder.

Da jeg blev gammel nok, var vi en hel flok, der startede på samme tid. Vi er her i 1965. *Oldyr*/Ole Lyng Andersen, Bo Jensen, Poul Birch Eriksen, Kjeld Gerdrup, *Jenner* og Nyråd/Ørslev-drengene Leif Nørskov-Lauritsen og Vagn Nørgaard.

Mini ved roret i Å42 Havørnen, Poul, NN, Stig, NN

Som tredje Skude-bror blev jeg *Mini* og startede i Haien (Å30), hvor HP var patruljefører. De tre andre patruljeførere var Oddvar i Delfinen (Å23), Holger i Søhesten (Å31) og Makne i Havørnen (Å42). De var alle fire en tre-fire år ældre end os nye, mens der ikke var ret mange i årgangene imellem.

Summa summarum var, at nogle af os, blev patruljeførere i en meget ung alder (august 1966 hvor jeg var 12 ½ år) Oldyr blev det i Haien og jeg blev flyttet til Havørnen som patruljefører. Jeg er ikke helt sikker på timingen, men Kjeld blev det i Delfinen kort efter, hvor han afløste min bror Jørgen, og Leif i Søhesten.

Andre havørne i min tid var bla. Stig Hansen, Roman Sokoler, Lars, Christian, Kaare Christoffersen (den tidligere maskot) og Flemming Larsen, der blev patruljefører, da jeg blev jungmand.

Divisionsmærket
1946-72

Vi var mange søspejdere der hadede landspejderlivet. Årets mareridt var når vi skulle på Divisionsturnering, bygge bor-de af rafter, lave mad over bål, på natløb osv. Det hele med strenge dommere, der gav point. Og det lige midt om foråret (Store Bededag), hvor vi var i gang med at gøre bådene klar, hvis vi da ikke allerede havde fået dem i vandet. Jeg har altid været mere *Sø* end spejder.

Når man havde taget fartøjsførerprøven måtte man bruge bådene i fritiden. Området man måtte sejle indenfor dannedes af en forlængelse af Oringepynten og en vinkelret streg ud fra Dehnslytten - dog ikke i Vinter-bøllebugten (man skulle kunne ses inde fra havnen). En anden betingelse var, at der var en anden trænet søspejder med og eller et par kammerater, der ikke var søspejdere. Jeg er rigtig mange gange kommet hjem fra skole, smidt tasken i entreen og taget på havnen og ud at sejle. Vi kom tit lidt sent hjem, når det løjede af hen under aften. Så måtte vi ro hjem - eller prøve at få et lift af en båd med motor.

Den største oplevelse var nok, da vi deltog i den store korpslejr i Ny Hedeby i 1969. Det var et meget langt sommertogt, da vi først sejlede til Aabenraa, så deltog i korpslejren i en uges tid og så sejlede hjem igen. Det var en lidt bedre oplevelse end mit første sommertogt, hvor vi blæste inde i Kragenæs, hvor vi lå flere dage i regnvejr. I Pinsen var vi enten på Femø eller Nyord. Når vi var på vej i havn var det vigtigste spørgsmål om der var maskinlo-kum eller bare et das udover molen. Nummer to var - hvor langt til slik-mutter.

Der var flere forskellige ledere i min tid, men den klart bedste var Thorpedó. Han var vel kun ca. 18 år, da han - om end ikke formelt - var leder. Thorpedó var meget flegmatisk og havde et fætter Højben-gen. En vinter-weekend skulle vi hjem efter en tur til Dehnshtyten. Da der var kommet noget is på vandet gik vi over isen hjem. Forældrene var stiktossede. Det var nok ikke blevet tilladt at gå på isen endnu, da den ikke var tyk nok. Thorpedó slog bare ud med armene og sagde "Hvad er problemet? Der skete jo ikke noget!"

En anden gang havde han lige købt en ny cykel. Han syntes det kunne være sjovt at prøve, hvor mange vi kunne sidde på den. Da cyklen var overlæsset med søspejdere bøjedede forgaflen på cyklen. "Hov det var ikke så godt" sagde Thorpedó bare.

Og så til allersidst. Når jeg hører unge i dag, der taler om, at de går til spejder hver tirsdag, retter jeg dem og siger "Søspejder er ikke noget man går til, det er noget man *er*". Det hænger nok også sammen med, at vi jo også brugte bådene i fritiden.

De obligatoriske søspejdermærker, placeret på uniformsblusens venstre overarm.

- Ankerhijlen for Søspejderprøven
- En stribe for 2. classes Søspejderprøven
- To striber for 1. classes Søspejderprøven.
- For at kunne få en stjerne og Fartøjsførerprøve af 3. grad skulle 2. classes Søspejder-prøven være bestået
- De tre stjerner og Fartøjsførerprøven af 1. grad krævede en bestået 1. classes Søspejder-prøve

Stjernene afgjorde hvor man måtte sejle og hvor mange/få der skulle være ombord.

2. Besætning:
- a.. Minimum 3 mand, hvoraf mindst 1 skal være fartøjsfører.
 - b. Maximum 6 mand ligeledes med fartøjsfører om bord.
 - c. 2 fartøjsførere.
 - d. fartøjsførere af II grad alene i område - se 3a.
 - e. " " I grad alene.
3. Sejlområder:
- a. Fartøjsfører af III grad: Inden for linien mellem Oringe, kost og Dehnslytten. Vintersbellebugten med forsigtighed.
 - b. Fartøjsfører af II grad: Mellem Storstrømsbroen, Færøes og Mønbreen.
 - c. Fartøjsfører af I grad: Fri sejlads.

Uddrag af Sejlreglementet

Poul Birch Eriksen 1965 - 1971

Det var ikke noget jeg tænkte meget eller dybt over, dengang da jeg var søspejder i 1960'erne. Men med årene er der kommet en vis refleksion. Næmlig over hvor lidt vore forældre havde at sige over os. I hvert fald hvad angik forårets helligdage.

- I Påsken skulle vi - udendørs - gøre Ålborg(*)-jollerne klar til årets sæson på vandet, efter en lang vinter på land
- St. Bededag var der divisions-turnering - på land, hvor vi ikke kom ud at sejle en hel forlænget weekend
- Kristi Himmelfartsdag skulle vi traditionen tro en tur på vandet
- I Pinsen var vi på togt. Til Femø eller Nyord, afhængigt af vinden
- Og når skoleåret var slut skulle vi på sommertogt i et par uger

Det var vist muligt at melde afbud, eksempelvis hvis man skulle noget med familien. Men det var ikke velset. Heller ikke af os. For som regel ville vi hellere være med søspejderne. Og hvis man af en eller anden mystisk grund ikke var der i Påsken, kunne man ikke være sikker på at båden var lavet ordentligt og kunne derfor se frem til at skulle lænse i tide og især i utide.

Nu skal det ikke forstås som at forældre i 60'erne ikke havde noget at skulle have sagt over deres poder. Det havde de. Jeg måtte således ikke blive søspejder før jeg kunne svømme og tilmed svømme godt. Hvad der ikke var helt ligetil.

Inden familien i 1964 på grund af min fars arbejde hos FDB på Marienbergvej flyttede til Vordingborg og eget hus på Hammerichsvej, havde vi boet i lejlighed i Nykøbing Falster. Selv om Nykøbing ligger lige ud til

* Ved godt, at Limfjordsbyen foretrækker at se sig stavet med dobbelt a, men i sejlet står der jo netop Å og ikke Aa.

Guldborgsund, og også dengang var betydelig større end Vordingborg, havde byen ingen svømmehal. Forskellen var, at Vordingborg havde et seminarium og i forbindelse med det en svømmehal, hvor byens folkeskoleelever havde svømning på skoleskemaet. Så på den måde lærte jeg at svømme i 25 meters bassinet i hallen på Næstvedvej, lige på den anden side af jernbanebroen.

Det gjorde det givet nemmere for mig at få lov til at blive søspejder, at jeg havde en ældre fætter som var søspejder i Aalborg, men det var sikkert fra ham og min fars bror at kravet kom, at jeg ikke bare skulle kunne klare de minimumskrav søspejderne stillede til svømmefærdigheder, men også lidt bedre.

Så på visse punkter havde forældre i 60'erne noget at skulle have sagt. Mens de på andre, som eksempelvis sommerferie, måtte indrette sig.

Gad vide hvad de brugte den børnefrie tid til?

Mette Rudolfsen 1983 - 1994

Jeg tror jeg var 9 år da jeg startede som søspejder og var aktiv frem til omkring 1994.

I sommeren 1983 var der divisionslejr for landspejdere ved Dehnslytten, hvor jeg var med som almindelig spejder. Jeg havde set søspejderene og kan huske jeg synes det så ud som om de havde det sjovt - der var i hvert fald noget som jeg blev draget af.

Forrest: Flipper, Susanne, Heidi
Bagerst: Bettina, Mette

Da lejren var slut og efteråret kom, sagde jeg hjemme at jeg ville være søspejder. Mine forældre havde ingen tilknytning til Vordingborg Havn og jeg var ikke meget meddelsom om, hvorfor jeg ville, men sagde til min mor hun skulle ringe og spørge om jeg måtte starte.

Man skulle vist være 10 år, men min mor sagde til Frost, som var Tropsleder, at jeg var robust. Så jeg fik lov.

Hele den vinter tog jeg til patruljemøde en gang om ugen. Sagde ikke et ord under møderne - de andre var 1½ - 2 år ældre, så jeg havde mødt mine *overmænd*. Når jeg blev hentet og spurgt om det havde været sjovt, var svaret ja, og ikke mere.

Det blev forår og sommer og jeg sagde stadig ikke noget. Indtil vi kom afsted på sommertogt, og Tine Sø, der var patruljeleder, sagde, da vi var i Blans, at hvis jeg ikke begyndte at snakke blev jeg smidt i vandet. Så begyndte jeg at snakke og stoppede ikke talestrømmen i årene der kom.

Min tid som søspejder har givet så mange oplevelser, at de står i kø, når jeg begynder at tænke på dem. Udover alle oplevelserne har det givet mig værdifulde værdier med videre i mit liv.

Den vigtigste er fællesskabet, hvor én ikke er færdig før alle er færdige. Båden blev ikke klar, hvis ikke alle kom og sleb og malede. Vi kom ikke

afsted hvis alle ikke kom til tiden og alle gav en hånd med til at pakke. Når vi var på togter, kommer ingen afsted ud og snolde og kigge på byen før hele teltområdet stod knivskarpt.

Frihed under ansvar er en anden vigtig værdi jeg fik med mig. Der var en årrække hvor vi ikke havde voksne jungmænd og vi selv var 14-16 år, men vi tog ansvaret på os. Vi fik organiseret klargøring af bådene, afholdt sejladser hver uge, kom på tur og fik oplært nye søspejdere. Der var naturligvis voksne i bestyrelsen som hjælp, men i det daglige søspejderliv var vi selvkørende. Takket være den opdragelse som Jungmændene havde givet os.

Kan huske at der de år, var nogle voksne der gerne ville være Tropsleder, men de holdt ikke længe, ingen udefra skulle fortælle os hvordan tingene skulle gøres - det vidste vi godt selv.

Og så fik jeg nogle virkelige gode venskaber som strakte sig flere år ud over søspejdertiden.

Oplevelserne der kommer i det følgende, er ikke kronologiske - bær over med det.

Sommertogter:

Da jeg skal afsted på mit første sommertogt, ankommer jeg med mine ting i en køjesæk og en taske hvor blandt andet min bamse og ynglings hovedpude var. Storm kiggede på mine ting og fortalte at der kun var plads til én køjesæk, så bamsen, puden og det ekstra tøj måtte med hjem. Langsomt lærte jeg at pakke superskarpt - der kan virkelig været meget i en køjesæk hvis det bliver rullet hårdt, og hvis køjesækken ikke er den mindste størrelse.

Når vi tog afsted på sommertogt var første dags destination, som jeg husker det, altid Gåbenese, her kom Storms mor med de bedste hjemmelavede frikadeller og rugbrødsklapsammen med smør på.

På sommertogterne måtte vi have et max lommepenge beløb med, som jungmændene (Storm, Henning, Steen, Henrik) administrerede. Der var udbetaling når teltområdet og bådene var ordnet ordenligt.

Når vi skulle spise, havde man enten opvaske- eller madlavningstjansen. Vores bestik og tallerkner var samlet i store spande, og jeg kan huske et par gange hvor de endte i havnen, fordi den der rakte over på broen, ikke tog ordentlig fat. Så måtte vi i gang med at låne fiskenet og få samlet alt op.

Det var vigtigt for Jungmændene når vi kom i havn, at vi havde vores uniformer og tørklæder på og opførte os ordentligt. Vi bar vores uniformer med en form for stolthed, og ville meget gerne fortælle, når folk spurgte hvem vi var - det var meget vigtigt at fortælle at vi var SØspejdere.

En gang i løbet af de 14 dage et sommertog varede, var der store tøjvaske-dag. Så invaderede vi et vaskeri en hel dag, og gik rundt i vores fiberpels bukser og trøjer.

Jeg elskede at sejle når det blæste - gør det stadig - at sidde og *bøffe* med en arm om vantet eller fødderne rundt om toften, pakket godt ind i regntøj og mærke hvordan jollerne bare arbejdede sig gennem bølgerne. Aldrig en eneste gang har jeg været bange eller utryg.

Dagene med let eller ingen vind, blev brugt på at spille kort, finde sjove skyfigurer, spise slik, fortælle dårlige vittigheder, ta' en lur på dørken.

Frokosten kunne være højdepunktet på sådan nogen dage - maden var i store spande fra Storms Pølsevogn, hvor der havde været ketchup i. Her gemte sig lækkerier i form af makrel i tomatsovs, mayonnaise, den 3stjernede i skær-selv udgaven, remo og dåseleverpostej. Så sad vi der og fedtede med maden, bagefter kunne båden lige skylles ren. På meget varme dage, kunne det godt være en lidt svedig spegepølse der kom op af spanden.

Jeg har været med på to Søspejder Landslejre: Bognæs 87 og Thurø 91. Det var en helt fantastisk oplevelse at være sammen med så mange, der også synes det var fedt at sejle og som ikke gik op i at bygge raftekøkken-bord eller lave mad på bål.

Bognæs 1987:

Vi sejlede til Holbæk, det tog vel en uges tid, med lidt bump på vejen.

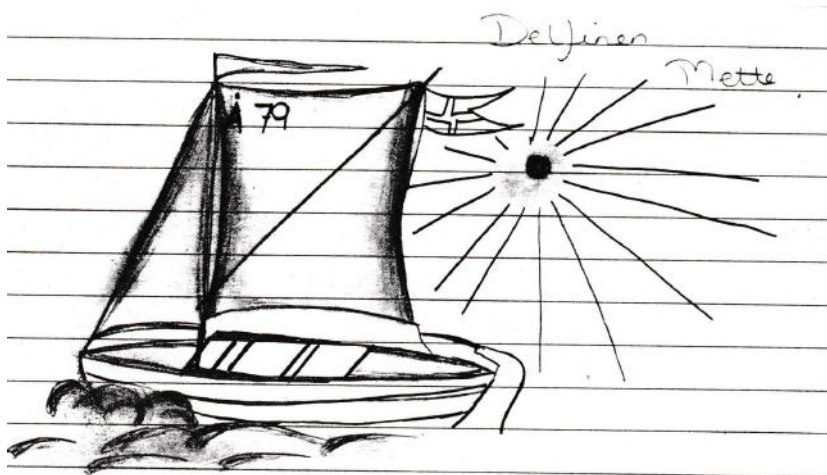
Omkring Korsør, i meget kraftig vind, knækkede sprydstagen på én af jollerne og vi måtte søge nødhavn i Korsør Færgenhavn, hvor vi blev mødt af en meget bestemt havnefoged der fortalte at vi ikke måtte ligge der selv om det var nødsituation. Hvor vi kom til at ligge, kan jeg ikke huske, men vi fik samlet vores køjesække og transporteret os til et sommerhus ved Frølunde, som var Storms farbrors. Der var vi et par dage til vinden havde løjet og en ny sprydstage var kommet til Korsør, og vi kunne fortsætte.

I Røsnæs regnede det og vi fik lov til at låne et stort skur, så vi kunne lave mad i tørvejr. Om vi fik varmt mad husker jeg ikke, for studsens blev monteret skævt på gasflasken, sprang af og roterede rundt i skuret mens vi i en fart blev gennet udenfor i regnen.

Næste stop var Sejerø, hvor vi var mange søspejdere der havde stop og vi sov alle sammen i en container der stod på havnen.

På vej ind i Isefjorden opdagede Storm at jeg ikke kunne binde et pælestik, der var meget svag vind, men meget regn og tid. Til sidst kunne jeg binde et pælestik i søvne - og det kan jeg stadig!

Efter en god uge på Bognæs, skulle vi hjem. Bådene blev hentet af lastbiler og mens vi ventede på både lastbiler og forældre i biler, gik vi i biografen. Vi skulle se *Coming to America*, men det eneste vi så var inder-siden af øjenlågene.

Ny Å79:

Den gamle Delfin-jolle Å23 kunne ikke mere og vi fik bygget en ny jolle af bådebyggeren i Præstø. Sammen med Tine og Storm var jeg med til at sejle den hjem. Det var kæmpe stort. (Se evt. Vandposten 1988 nr 1) Så fra at have haft en hvid Delfin-båd fik vi den smukkeste lakerede Å79.

Vinter i Kong Volmer Sø:

Til de ugentlige patruljemøder øvede vi knob, morsekoder, byggede små både af modellervoks så vi kunne øve vigeregler, læste søkort, øvede grundkoste og lanterner så vi var klar til en ny sejlsæson.

Der var nogle vintre med seriøse minusgrader, så der brugte vi også tid på at gå over isen til Oringen.

Når foråret nærmede sig, begyndte vi at rumstere i kælderen med båd-klargøring. Vi sleb med håndkraft indtil alle overgange, hvor lakken var krakleret, var helt glatte. Når alt var godkendt af Jungmændene kunne lakering af flere omgange begynde. Der var konkurrence mellem jollerne om at lave det flotteste arbejde. Op til søsætning blev hver weekend og flere hverdage brugt på klargøring.

Spolebåndoptageren bidrog til stemning med *Genesis Mama*, *Land of Confusion* og *Invisibel Touch* og *Klichès Supertanker*.

Vi var også afsted til Dehnslytten på weekendtur om vinteren, hvor der var total uhyggelige natløb. Vi gik derud med kærerne og så var der poster på vejen. Èt år var det så koldt, og havde været det i så lang tid, at vi kunne gå hele vejen hjem over isen. Det var vildt.

Tropstur i vinteren 1985

Æblerov:

Når æblerne på Oringen var klar til plukning, sejlede vi ud til pynten. Smed anker så tæt på land vi kunne, af med bukserne og så gå det sidste stykke, på med bukserne og så ellers på rov i plantagen. Den var indhegnet men vi vidste hvor vi kunne møve os gennem hegnet. Så fyldte vi poserne og havde nok æbler både til at tage med hjem og en rask æblekamp på vej til havnen.

Med landspejderne:

Vi deltog altid i Divisionstuneringen og Økseløbet sammen med landspejderne. Vi byggede de absolut nødvendige ting som blev krævet til lejren, men vandt aldrig for bedste mad, bedste køkkenbord eller flotteste lejr. Til gengæld vandt vi tit for bedste kammeratskab og bedste samarbejde.

Amalie Albrechtsen 2009 - 2015

Jeg begyndte i foråret 2009, men det er svært at sige, hvornår jeg sådan rigtigt stoppede, da det var en glidende overgang, men tror ca. 2015 (hvor jeg flyttede til København).

Jeg var i Delfinen og patruljefører i samme båd, da der kom flere piger til.

Som søspejder i Kong Volmer Søtrop bliver man en del af et større fællesskab, hvor samarbejde søspejderne i mellem er i højsædet. Her udvikler man sig både individuelt, men også i høj grad i fællesskab på land som på vand, og helt særligt på sidstnævnte, hvor mange gode timer tilbringes sammen både på hverdage og længere togter.

Årsstjerne på min gamle uniform vidner i hvert fald om, at Kong Volmer Søtrop er et sted man bliver hængende, når man først er begyndt. Som søspejder lærte jeg at tage ansvar, træffe beslutninger samt løse opgaver i fællesskab. Sommertogterne står for mig som noget specielt, hvor særligt Torben på sin helt egen måde forstod os teenagere, gav os oplevelser og viste os det sydlige Danmark fra vandsiden. De erfaringer, som jeg fik som søspejder har jeg ofte kunne gøre brug af videre i livet, og tiden i Kong Volmer Søtrop ville jeg ikke have været foruden.

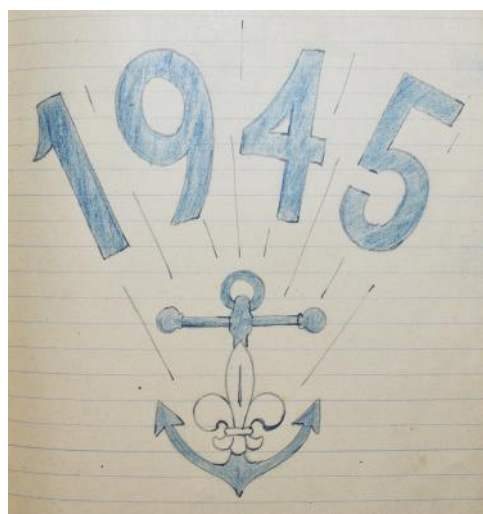
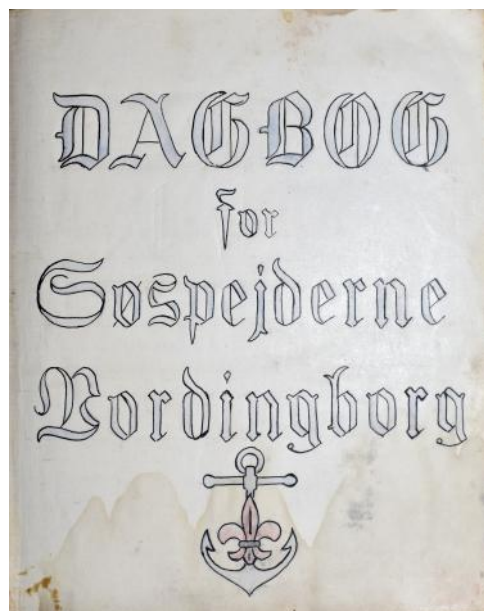
Sommer: Pælesidning

Kapitel 3

Temaartikler

En helt ny Å30 sommeren 1947

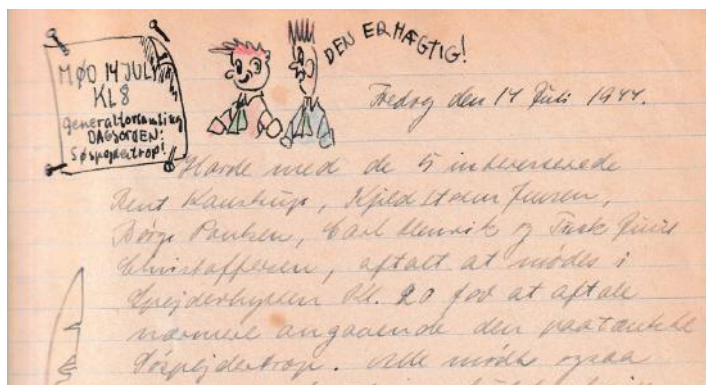
Dagbog 1944 og Dagbog 1945

skrevet af Henrik Skude

Der er tale om to håndskrevne dagbøger om alle de møder, ture mm. de halvstore drenge, der startede det hele, havde. Bøgerne er fyldt med tegninger.

Fra juli 1944 til juni 1945 er alle dagbogsnotaterne skrevet af Ib Flemming Storm Jensen kaldet Flems. Han var stukket til søs, men gik i land i 1944, fordi det var for farligt at sejle. Efter befrielsen kom han på søfartsskole i Svendborg. Derfor er dagbogen fra september 1945 og året ud skrevet af Tuck Christoffersen.

Når der citeres fra dagbogen bruges nutidig retskrivning, altså ikke aa for å og alle navneord med stort begyndelsesbogstav.

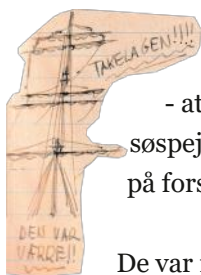

Den første optegnelse er dateret fredag den 14. juli, 1944

Møde med de 5 interesserede Bent Kanstrup, Kjeld Storm Jensen, Børge Poulsen, Carl Henrik og Tuck Juul Christoffersen, aftalt at mødes i spejderhytten kl. 20 for at aftale nærmere angående den påtænkte søspejdertrop.

Herefter gik et ihærdigt arbejde i gang på mange fronter, nemlig:

- at opnå accept fra ledelsen og bestyrelsen i Kong Volmers Trop af projektet
- at deltage i spejderarbejdet i Kong Volmers Trop - de var jo stadig gule spejdere

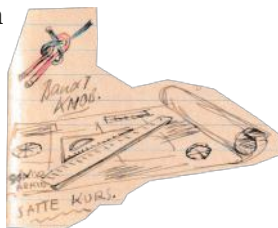

- at istandsætte eget lokale og skaffe penge til dette og senere båd Køb
- at holde møder, hvor de dygtiggjorde sig i alt det søspejderfaglige som kompas, navigation, knob, takkelage på forskellige bådtype mm.

De var meget flittige på alle områder på en gang. Hertil kommer, som der ikke står noget om i dagbøgerne, at de også havde et liv ved siden af, hvor de gik i skole eller på arbejde.

Eksempelvis var Kjeld Storm (født 1927) startet på Slagteriet som pølse-mager-lærling i 1942. Det indebar, at møde på slagteriet kl. 5.30 så alt var gjort klar til kl. 6, hvor svendene mødte. Nogle aftener gik han så på teknisk skole.

(Oplysningerne stamme fra et 1½ times langt interview lavet af Lokalhistorisk Arkiv).

Deres arbejde for at oprette en søspejdertrop blev godt taget imod i Kong Volmers Trop; men de måtte selv gøre alt benarbejdet og skaffe alle de penge de skulle bruge. I første omgang til at istandsætte det tidligere roverlokale, de havde fået lov at bruge.

I optegnelsen fra den 26. juli står:

...Vi havde i mellemtiden konfereret med roverne, som har et lokale i kælderen i spejderhytten, angående dette lokale som vi godt kunne tænke os. Roverne havde ikke noget at bruge lokalet til, så det havde de ikke noget imod...

Gjorde et lille overslag over udgifterne og regnede ud, at hvis vi solgte to gamle lænestole, som stod i lokalet for en 10-15 kroner ville vi klare den i første omgang med 5 kr. pr. mand. Vedtaget

7. august står der:

"Ringede i dag til Berthelsen
(formand for tropsrådet) ...
og fik så følgende besked.
Begynd I bare drenge med jeres
møder og ture og lav I kun jeres lokale i
stand ... men I kan ikke forvente økonomisk
støtte fra troppens side (hvilket i øvrigt
heller aldrig var faldet os ind)".

Den 15. august 1944 holdt de deres første patruljemøde.

Om en tropstur beskrives, hvordan alle mand mødte præcis klokken 8 ved Solbakkevej, hvorefter de under oberstløjtnantens (samme Berthelsen) ledelse marcherede ud til Dehnslytten.

Den 27. august var det Ungdommens Dag. Søspejderne deltog ikke, fordi de ikke var meldt til. Til gengæld hjalp de med alt forefaldende arbejde.

Kjeld Storm optrådte det meste af dagen som "Vildmand" og slagtede en kanin for øjnene af publikum, der jublede.

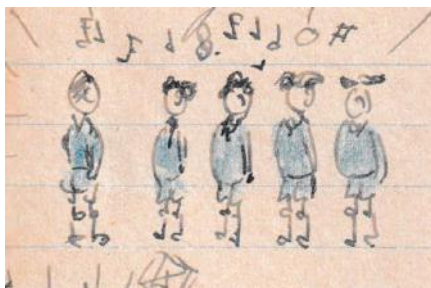

Senere stegte de kaninen og bagte
brød med mel, som var malet
mellem to sten.

Da patruljen lå stille 27. august - 9. september på grund af sommerferie tog Ib og Kjeld på en 200 km vandretur.

På flere af patruljemøderne sang de et par sange i starten eller slutningen af mødet.

De havde konstant et arbejde med at samle penge ind. I november 1944 samlede de agern. De samlede i alt 50 kg. Som de fik 70 øre for pr. kg, da de solgte dem til Paludans planteskole i Klarskov.

Fredag den 22. december holdt de julefest med masser af sodavand og basser. De læste forskellige historier op for hinanden og sang nogle julesalmer mens de fortærede de medbragte varer.

Den 23 december stillede de, der kunne, sig til rådighed som bybude, der kørte pakker ud. De havde fået fem butikker, der kunne bruge deres hjælp.

1

Denne gang gik pengene ikke til søspejderne, men var et led i deres Jule GoodTurn, hvor pengene skulle gå til en eller flere dårligt stillede familier. Og det skulle blive

"en (Good-Turn) der siger spar to til alt hvad der tidligere er set i byen i den retning".

Alt hvad de tjente, herunder også drikkepenge, skulle gå til formålet.

Ib Storm skriver om sin dag således:

"Klingeling! Vækkeuret vækker i det stormske hjem kl. 6.30. Hvad er nu det? Hvad er der på færde i dag... op af fjerene og i tøjet og så afsted.

Jeg skulle møde kl. 7.00 hos Morten Christensen, hos hvem jeg skulle løbe ud med pakker... Første sending var pakker ud til det yderste Ore samt dele af Masnedsund og enkelt pakke til Oringe.

Cyklen, som skulle køre resten af dagen, var en af de her lange med lad i midten; en ganske god cykel, men sadlen var alt for høj til mig. Uha hvor jeg døjede på den første lange tur! Allerede nede ved banegårdspladsen tabte jeg de første pakker. Dog ingen med glas eller porcelæn. Op med dem igen og denne gang lidt mere forsigtig. Dog! På Orevej røg der en til. På'en igen."

Efter en længere beskrivelse af dagens genvordigheder, skriver han så:

"Havde en god oplevelse på Algade ved 4-tiden. En ældre dame standsede mig og spurgte om det var mig, der samlede ind til en fattig familie (Ideen havde været offentliggjort i aviserne). Det kunne jeg jo ikke nægte. Og så stak hun mig 2 kr.

Endelig klokken 8 var det fyraften. Morten Christensen gav mig 20 kr. og takkede for hjælpen; jeg takkede for at han ville have mig. Og i den herligste julestemning og med 28 kr. og 35 ører i lommen spankulerede jeg hjemad."

Juleaftensdag mødte søspejderne så og talte pengene sammen. Når de selv lagde 6 øre i nåede de op på 140 kr. De blev delt op i mindre portioner, hvorefter de delte dem ud til de familier, de havde fået adresser fra af Skt. Georgsgilderne.

Selv om de selv havde travlt med at samle penge ind til starten af søspejderne, gennemførte de denne indsamling, der blev nævnt i aviserne. Et utroligt flot PR-arbejde - selv om de ikke selv bruger det ord.

Dagbogen for 1945 starter med disse ord:

"Så går Søspejderne efter ½ års beståen, ind i det nye år.

Det sker med fast tro på at 1945 vil bringe os et resultat af efteråret 1944's arbejde, som vi kan arbejde videre på i de forestående måske vanskelige år."

Der blev afholdt utroligt mange møder. I januar 1945 således:

Tirsdag den 2. januar. Patruljemøde (kun fire mødt pga. alarm)

Onsdag den 3. januar. Tropsmøde - alle søspejdere mødt

Lørdag den 6. januar. Patruljemøde - aflyst pga. luftalarm

Torsdag den 11. januar: Patruljemøde

Fredag den 12. januar. Patruljemøde

Onsdag den 17. januar. Patruljemøde

Fredag den 19. januar. Patruljemøde

Søndag den 24. januar. Spejderløb og Patruljemøde

Mandag den 25. januar: Patruljemøde.

Det illustrer hvor ihærdige de var både med at få startet søspejdertroppen, med deres søspejderfaglige færdigheder og med deres husflidsarbejder.

Selv om Besættelsen ingen steder omtales direkte i dagbøgerne før den 4. maj 1945 begynder det specielt at kunne mærkes i dagbogen fra 1945. Som man kan se ovenfor på det første møde den 2. januar møder der kun fire mand, da der var en alarm. Den 6. januar blev mødet aflyst pga. luftalarm.

I februar 1945 kom der nogle restriktioner vedrørende bruge af lys. I starten holdt de møder med stearinlys, senere lagde de nogle af møderne lørdag formiddag.

Et møde den 24 februar startede indendørs med stearinlys, hvorefter de gik udendørs og kastede efter lys med redningsreb.

"Derudover forsøgte vi at signalere med lys.
Det var ikke så let, som man skulle tro."

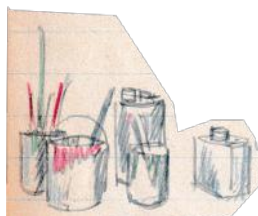
I dagbogen for onsdag den 21. marts 1945 står:

"Påsketur. Denne med forventning, i så lang tid imødesete tur, måtte desværre aflyses, på grund af tidernes ugunst."

Den 12. april holdt de møde om eventuelt køb af en robåd. Det blev besluttet at købe den.

Den 16. april holdt de møde på havnen for at se den nu indkøbte båd. Der var nok at gå i gang med. Den havde ligget på land i nogen tid. Der skulle skræbes maling af i op til 12-13 lag. Senere fandt de dog ud af, at de måtte få fat i en blæselampe, så de kunne brænde den gamle maling af. Resten af april og de første dage af maj handler dagbogen kun om arbejdet med båden.

"Fredag den 4. maj. Vi var tre mand nede ved båden.
Malede lidt samt sleb af med sandpapir.

Hørte meddelelsen om kapitulationen gennem en radio som i et af de nærmeste huse som blev skruet op på fuldt drøn i samme øjeblik speakeren lod verden vide at Danmark nu var frit"

De løb op på gaden og lykønskede venner og bekendte. Det var det man havde gået og ventet på i fem lange år. De deltog i optoget gennem byen til langt ud på natten.

Efter mere slid løb båden - Lange Maren - af stablen den 18. maj. De havde glemt at sætte bundproppen i - men klarede den dog.

"Godt at der ikke var nogle tilskuere",

skriver Flems. De tog en lille tur ud i Noret med seks mand ved årene og konstaterede, at det var en letløbende båd.

De var på Pinsetur. Om mandagen blæste det kraftigt - med vind. De fandt en granrafte, som de kunne kile ned imellem bundbrædderne og brugte teltunderlaget som sejl. Så nu var de for første gang nogensinde søspejdere med sejl.

Under den sidste del af krigen, havde tyskerne ikke tilladt, at man sejlede med sejl.

Robåden Lange Maren under sejl/teltunderlag - 21. maj, 1945

Den sidste beretning fra Flems er dateret søndag den 3. juni, hvor de hele dagen øver førstehjælp som mand over-bord og kunstigt åndedræt til vands, og evakuering på land af en tilskadekommen, for foden af en stejl skrænt. Heri indgår en bære, lavet af granrafter og uniforms-skjorter.

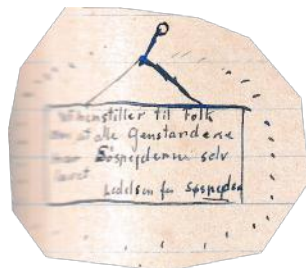
Dagbogen genoptages den 23. september med Tuck som pennefører. Tuck havde i en længere periode fungeret som patruljefører, mens Ib og Kjeld Storm m.fl. fungerede som tropsførere og tropsassistenter, for den trop, der endnu ikke var anerkendt af Det Danske Spejderkorps.

I hele oktober arbejdede de med at færdiggøre en udstilling. Storm fik en *dårlig finger* så han måtte blive hjemme fra arbejde og i stedet arbejde med udstillingen, der bestod af:

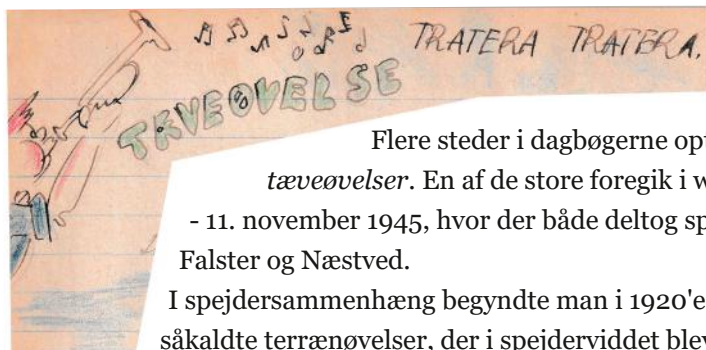
- En udskåret søspejderdukke
- En flagstang
- En Fuldrigger
- En Galease
- To knobtavler
- En tavle med splejsninger
- En tavle med forskellige sømærker
- Fire tegninger mm.

Udstillingen var på Kirkeligt Ungdomshjem. Folk var så begejstrede for de fine husflidsarbejder søspejderne udstillede, at flere troede, det var noget professionelt, de havde købt. Derfor måtte de sætte et skilt op om, at de selv havde lavet det.

Af dagbøgerne fremgår også, at mange af møderne siden starten i 1944 havde handlet om husflidsarbejde.

Udstillingen blev fulgt op af en march - med tre lånte trommer fra Prins Jørgens Garde - gennem byen, hvor flere søspejdere fra Næstved deltog. Endnu en stor PR-manifestation fra søspejdernes side.

Flere steder i dagbøgerne optræder *tæveøvelser*. En af de store foregik i weekenden 10. - 11. november 1945, hvor der både deltog spejdere fra Falster og Næstved.

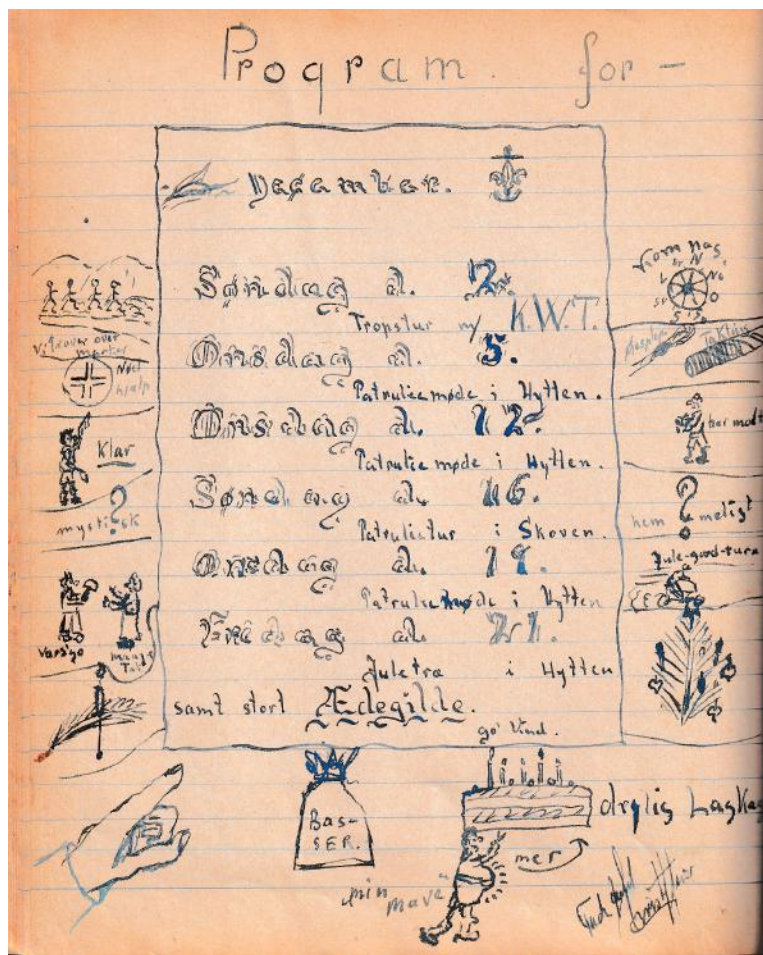
I spejdersammenhæng begyndte man i 1920'erne med de såkaldte terrænøvelser, der i spejderviddet blev til tæveøvelser; en form for udvidet spejderløb/skattejagt over en hel dag eller weekend, inklusive natten, hvor forskellige hold kæmpede mod hinanden, for at lære noget om orientering og om at bevæge sig gennem terrænet ved at snige sig ind på de andre.

Det kunne være patrulje mod patrulje, men langt oftere i større niveau som trop mod trop, by mod by eller sågar på korpsniveau, som Thorpedø nævner i sine erindringer. (s.59)

Efterhånden blev tæveøvelserne meget konkurrenceprægede, navnlig efter man indførte at de enkelte deltagere på holdene skulle bære farvede bind på overarmen - som det blev et mål i sig selv for de andre hold at erobre. Antallet af erobrede armbind havde nemlig stor betydning for, hvem der vandt skatten og den håneret, der fulgte med. Indtil næste tæveøvelse.

I løbet af 1960'erne begyndte andre pædagogiske vinde at blæse i korpsledelsen og tæveøvelserne sygnede hen. Ikke på grund af kampdelen, men fordi konkurrence-elementet var blevet for udpræget; hvor der var én vinder var der mange tabere...

Dagbogens sidste side med program for december, 1945 sluttende med juletræ i hytten samt stort ædegilde. Go' vind

Lange Maren søsættes 18. Maj 1945 fra slæbestedet ved Snekkens bådeplads
Tuck ses yderst til højre med yachtkasket, Kjeld Storm er den knælende.
Ib Storm er ikke med på billedet; han har fotograferet

Lange Maren - II Kong Volmer Trops første båd

skrevet af Henrik Storm

Lange Maren var en 6 årers robåd med styrmand.

Da krigen sluttede 5. maj, 1945 og sejlforbuddet blev ophævet, købte søspejderne båden, der var hjemmehørende på Oringe. Søspejderne betalte båden for egne penge.

Den første langfart var Pinseturen til Petersværft lørdag d. 19. til mandag d. 21. maj, 1945. (Gnisten 1945 nr.6 juni)

Maj 1945. Fuld bemanning

Turene gik ofte til Petersværft i de første år og der blev eksperimenteret med råsejl ved hjælp af gran-rafter, årer og teltunderlag. Krydsegenskaberne var ikke eksisterende, men på læns gik det fint.

På turene til Petersværft tjente søspejderne af og til lidt penge til tropskassen ved at trække grundstødte både fri i Vriddet. Det foregik ved hjælp af et stort anker, der med Lange Maren blev lagt ud således, at man med brug af taljer kunne trække bådene fri.

Troppen fik selvstændig bestyrelse i begyndelsen af 1946 og i juni overgik Lange Maren til troppens ejendom for 200 kr. (protokol d.26/6-46)

Den 20. august, 1946, blev troppen optaget i Det Danske Spejderkorps.

I forbindelse med færdigbygningen af patruljefartøjerne Å30 Haien og Å31 Delfinen i juni 1947, blev Lange Maren repareret for 165 kr. hos bådebygger Eriksen i Petersværft. Herefter fungerede båden som jungmandsfartøj.

Maj 1945: Utæt, nyligt søsat båd - også dengang.

Inden sejlsæsonen 1948 gav tropsrådet tilladelse til at, jungmændene riggede robåden, samt påmonterede en lille jernkøl. (Protokol d. 19/3-48)

Hvorvidt ombygningen af Lange Maren blev ført ud i livet er usikkert, da båden blev solgt omkring slutningen af sejlsæsonen samme år. (Gnisten 1948 nr.9 november)

Søspejderne på besøg hos bådebygger Eriksen i Petersværft: Tuck Christoffersen med yachtkasketten, Bent Kanstrup i hvid busseronne og Kjeld Storm nr. 3 fra højre.

Den shanghajede tropsfører

Skrevet på baggrund af en samtale mellem Trist og Henrik Storm i Næstved, september 2021

Blandt de fremmødte til fejringen af 75 året for Kong Volmer Søtrops optagelse i Det Danske Spejderkorps var *Trist*, som var tropsfører 1950-51.

Turist Cafeen

Navnet er egentlig Kurt Hansen, men i spejdersammenhæng blev det til Trist. Forældrene havde Turist Cafeen ved Slotstorvet, og den blev i daglig tale ofte blot kaldt *Turisten*. Kurt begyndte sin spejdertilværelse som gul spejder i Kong Volmer Trops Høge patrulje. Patruljeføreren her var Kjeld Storm, og det var ham som sammen med Tom Andersen forkortede navnet yderligere ned til Trist.

Høgene vandt divisionsturneringen i 1943 og kvalificerede sig derved til landspatruljeturneringen samme år.

Trist fortsatte som gul spejder, men kendte jo til søspejderne fra tidligere og hans vej ind i søspejderarbejdet skete ganske hurtigt.

Trist arbejdede som mekaniker og gik hver dag hjem til Turist Cafeen ved Slotstorvet for at spise frokost. Vejen fra værkstedet til Slotstorvet førte forbi tropsrådsformand Grundtmanns forretning, Algade 84, og en dag blev han i forbifarten kaldt ind til en samtale. 20 min. senere havde han afløst

Reklame fra 50'erne og 60'erne

Willy Fabricius som tropsfører for søspejderne. Den primære opgave var at løfte det spejdermæssige arbejde og Willy skulle være behjælpelig med det sejladmæssige.

1950 var også året hvor troppen anskaffede sig en fører- og jungmands båd, der blev døbt *Tunen*. (Gnisten 1950 nr.4 maj)

Med *Tunen* blev der sejlet mange endagsture og weekendture både med og uden Ålborgjoller, bl.a. var der en uges sommertur i 1950, der gik østover til Stege, Nyord og nogle af de små havne i Bøgestrømmen.

Tunen sommeren 1950

Trist stoppede som tropsfører ved årets udgang 1951 i forbindelse med sin indkaldelse til forsvaret og flyttede herefter til Næstved.

Der var alligevel lidt kontakt til tidligere spejderkammerater og Trist husker at i perioden omkring Ungarnskrisen i 1956 fik *Tunen* afmonteret sin blykøl og erstattet den med en betonkøl.

Tilknytningen til spejderbevægelsen er aldrig ophørt og Trist er nu på 68. år medlem af Sct. Georgs Gilderne i Næstved.

Søhestens guldalder

skrevet af Leif Nørskov-Lauritsen

Leif Nørskov-Lauritsen var søspejder i Søhesten fra 1965 til 1969. Siden avancerede han til jungmand og var aktiv i troppen frem til 1980, omend en del foregik fra København under studietiden.

Søhesten var en patrulje og en Ålborgjolle, Å31. Faktisk findes der også i troppen den dag i dag en Ålborgjolle med det navn, men det er en anden historie.

En noget ramponeret Å31 efter en tur i hårdt vejr i 1969. Leif på fordækket, Vagn i midten og Ole er ved at stryge flaget.

I tiden fra 1965 frem til 1980 var Søhesten en oplandspatrulje fra Nyråd. Efter nytår 1965 startede 11 små spejdere, og i begyndelsen udgjorde de Søhesten med Muggi som patruljefører. Ved sejlsæsonens start blev de fordelt på fire patruljer og Holger Ring og Jørgen Skude blev hhv. patruljefører og patruljeassistent for Søhesten.

Efter sommertogtet 1966 (med regnvejr i Kragenæs) blev Leif patruljefører og Lars Nygaard assistent, mens Vagn Nørgaard var en fortræffelig kok. Senere navnkundige medlemmer inkluderer Ole Nørskov-Lauritsen,

Michael Lund, Hans Jørgen Petersen (fra Købmanden i Nyråd - tropshusbygger), Jesper Wulff Nielsen og Frank Andersen (søn af Smeden i Nyråd som skaffede en ny motor til Lo'sen i 1972).

Man holdt i mange år patruljemøde fredag aften (også efter 5-dages ugen var indført i skolen). Uden for sejlsæsonen foregik det i Troldbjergskoven, hvor tiden især blev brugt på knallertkørsel. På et tidspunkt blev Muggi sendt ud for at holde os lidt i ørerne. For 2 kroner havde vi købt en gammel Skylon knallert af Holger Ring. Den var lidt tam, men en boret SCO var der anderledes fut i. I 1975 fejrede Nyråd-patruljen 10 års jubilæum og der blev skrevet en side i Vandposten (februar 1975 side 8), hvori det hævdes at patruljens medlemmer udmærkede sig ved at være

"dovne, magelige, genstridige, uhæderlige og velhavende".

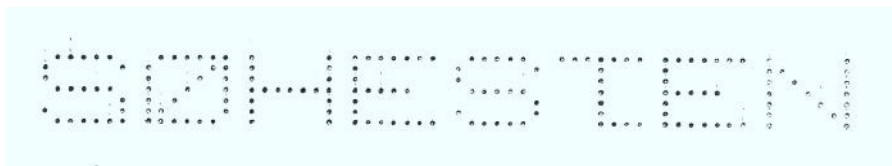
I hvert fald er det et faktum, at Søhesten ved 4 ud af 10 divisionsturneringer kunne bryste sig af at være blevet nummer sjok af cirka 30 patruljer. Til gengæld fik man en flot førsteplads ved et søspejderstævne i Holbæk i 1966.

På en patruljetur til Troldbjergskoven, hvor man skulle overnatte i bivuak, fandt vi ud af, at harpiksen på de omkringstående grantræer kunne brænde, og vi syntes det var vældigt hyggeligt med de lysende *fakler* i nattemørket. Næste dag pakkede vi sammen og tog hjem, men da skovarbejderne kom mandag morgen, så de til deres bestyrtelse, at det stadig ulmede i træstammerne. Skovrideren blev tilkaldt og han forklarede det med *nogle spejdere*, som han nok skulle irettesætte. Ikke noget med at indrømme, at hans egne sønner havde være med. Men rigtig afstraffelse blev der ikke tale om; heller ikke dengang, vi havde *lånt* nøglerne til den gamle Skovrider Errboes store Chevrolet for at køre ræs i Troldbjergskoven.

På sommertogtet 1970 på kryds over Storebælt kom Lo'sen og jollerne langt fra hinanden. Lo'sen var temmeligt utæt og tøffede derfor for motor for at nå Lohals, inden den tog for meget vand indenbords. Søhesten kom næsten samtidigt i havn, fordi de *tomlede* en tysk skoleskonnert og blev trukket med 5-6 knob. De andre joller kom først hen på natten, og Haien en hel dag senere efter at have været oppe på stranden ved Omø Fyr.

Man havde sågar en patruljekasse i slutningen af 1960'erne. Dengang var medlemskontingentet beskedne 5 kroner om måneden, men hvis man betalte til tiden, fik patruljen lov at beholde de 75 øre. På det punkt var Søhesten nogle engebørn, og da patruljekassen således indeholdt lidt penge, kunne den lægge ud for de glemsomme og derved sikre de 75 øres indtægt, hvis nogen skulle have glemt at tage penge med. Efterhånden fik vi så mange penge i kassen, at der blev råd til at købe et lille gasblus, som man kunne bruge ombord eller på en divisionsturnering. Nogle af pengene blev sat ind på en bankbog i Handelsbanken. Det førte til en lidt flov affære, for pludseligt en dag stod der 3.078 kr på bogen, i stedet for de forventede 78. Fluks blev de 3.000 hævet og sat over på en konto i Vordingborg Bank. Ikke så længe efter ringede Handelsbanken til kassererens fader og efter nogle store bogstaver og løftede pegefingre blev pengene ført tilbage til deres rette ejermand.

Som det konkluderedes ved 10-års jubilæet: *Søhesten er noget for sig selv.*

Fra dengang det var moderne. Vandposten slut-60'erne

Å31 Søhesten fotograferet fra Lo'sens mast

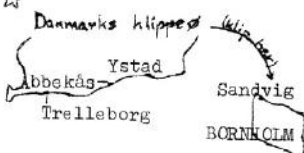
Bornholm tur/retur

skrevet af en 22 årig Leif Nørskov-Lauritsen i Vandposten nr 7 1976

BORNHOLM

5 dages lynvisit til

Danmarks klippesø

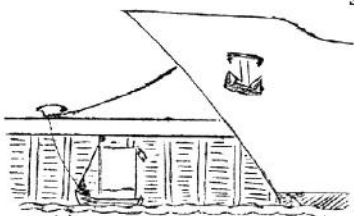

Torben, Ole og jeg havde bestemt os for at sejle Bornholm rundt i Ålborgjolle. For to år siden nåede vi nemlig ikke længere end til Sandvig, før vi måtte vende om. Vi startede tirsdag den 30. juni, desværre lidt sent, fordi vi ikke havde pakket i tide. Der var vestlig vind, så det tog kun et par timer at nå til Kalvehave. Men derefter forsvandt vinden, kom igen fra øst og døde

så langsomt hen. Da solen gik ned, lå vi i Røkke Bugt. Vandet var spejlblankt.

Torben begyndte at snakke om, at han skulle til fødselsdag på tirsdag, - 75 årsfødselsdag; måske vi hellere skulle lade være med at sejle helt til Bornholm. Hvad med den havnefest i Præstø?

Heldigvis kom der vind, så det blev mørkt, og vi fortsatte med vinden agten ind mod Trelleborg på Sveriges sydkyst. Og

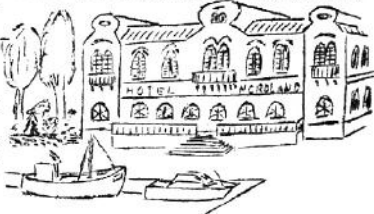
vinden holdt. Kl 0755 forøjede vi i færgehavnen.

Efter stort besvær med at regne svenske penge om til danske fik vi købt noget mad, bl. a. noget "lingon syltetøj", som smagte af tyttebær. På vej ned til havnen mødte vi et antiforurenings-skilt:

Sverige bagud. En overgang friskede det, så vi måtte stryge topsøjlet. Endelig kl 9 om aftenen nåede vi Bornholm, nemlig den lille by Sandvig på nordspidsen af øen.

Det var tilbragt med en god nats søvn, men så var vi også friske næste morgen. Vinden var desværre drejet om i øst, så vi måtte krydse langs kysten forbi Gudhjem til Svaneke.

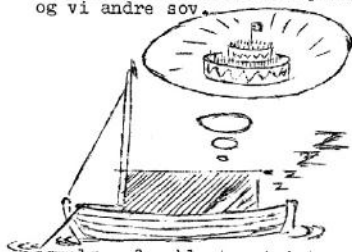
BORNHOLM fortsat

Solen var gået ned, da vi roede ind i den store fiskerihavn. Vi fandt en plads ved en ophalerbedding, og heldigvis var der åbent i ishuse, hvor damen i øvrigt tilbød sin have som toilet-plads! (Under nogle træer rundt om en plads, der lå nærmere havnen, men takkede for tilbuddet).

desperation kastede han vores petroleumslampe overbord (!?), og så, om der ikke kom vind; modvind, - men alligevel. Så begyndte vi at krydse hjemad.

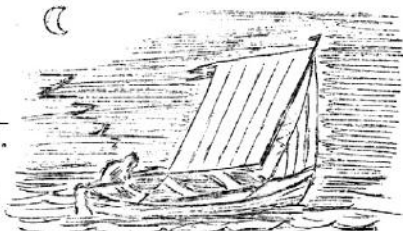
Kl 17 nåede vi til Sandvig, men der var dårligt tid til at spise, for vi skulle videre, videre, videre; mens der var vind. For der var 120 sømil hjem, 48 timers roing, 60000 åretræk, - i hver side, for vi andre gad ikke hjælpe. Så derfor sejlede vi hele natten. Torben styrede og vi andre sov.

søvnløs, for kl. kvart i tre, da der kom lidt vind, hev han ankeret op og sejlede videre. Kl 7 gik vi ind i Trelleborg, købte lidt mad og sejlede igen. Vinden var god, Sø 4, og vi holdt 5 knob på vej mod Bøgestrømsstønden. Kl 2100 løb vi ind i Skidtnoret efter 85 timer og 263 sømil og 2 dage før en vis fødselsdag.

I sejlklubben var der brusebad og andre fine faciliteter, så vi blev lidt forsinkede, inden vi kom afsted. Det var næsten vindstille, og Torben, der skulle til fødselsdag om fire dage, jamrede sig. Der kunne ikke være tale om at sejle hele den rundt. I sin

Til sidst faldt Torben i søvn, og jeg måtte overtage. Vi krydsede og krydsede, og det gik uendeligt langsomt i den svage vind. Endeligt ved middagstid næste dag nåede vi til Ystad. Der var meget varmt, og alle forretninger var lukkede. Vi sejlede snart igen, og nåede om aftenen til Abbeås, hvor vi fik pandekager. Igen ville Torben sejle hele natten, men vi kom kun 500 meter fra havnen, før vi kastede anker. Totalt vindstille.

Imidlertid må Torben have ligget

Nørskov - en søspejderfamilie

skrevet af Inge Thøger Christensen

Jeg havde knap kendt Leif en måned, da jeg fik at vide, at jeg forventedes at deltage i Søspejdernes Venners årlige udflugt. På det tidspunkt begrænsede min sejlerfaring sig til kanalrundfart og Storebæltsfærger, så det var lidt grænseoverskridende. Jeg fandt dog hurtigt ud af, at Kong Volmer Søtrop havde en ganske særlig betydning - ikke bare for Leif men for hele familien Nørskov.

Jeg bliver aldrig søspejder, men efter års udflugter med Søspejdernes Venner, 10 sommertogter som *medsejlende hustru* og madmor samt mange hyggelige timer i og omkring tropshuset i Nordhavnen forstår jeg, hvorfor... Jeg har gennem årene lagt øre til - og moret mig over - uendeligt mange røverhistorier om sommertogter, divisionsturneringer og patruljemøder hjemme i Troldbjergskoven.

Leif blev søspejder, fordi der var en anden dreng i skolen i Ørsløv, som glædede sig til at blive søspejder. Lillebror, Ole, ville også være søspejder. Man skulle være 11 år, men Ole startede nogle måneder for tidligt - ellers fik man jo ingen sejltimer i den sæson.

Omkring 1970 manglede der en tropsfører, og Skovrider Nørskov trådte til. De næste år var både Leif, Ole og deres far med på sommertogter, som dengang var på 14 dage. Fru Nørskov passede det hele derhjemme mens de var afsted. Det var før mobiltelefonernes tid, så der blev ringet hjem en gang om dagen på vegne af hele troppen - så kunne de øvrige forældre få de nyeste beretninger gennem Fru Nørskov. Fru Nielsen (mor til Torben og Per) var lidt ængstelig, så fru Nørskov måtte undlade at fortælle alt for mange detaljer om dårligt vejr og små, våde spejdere.

Min svigerfar var en mild og meget venlig mand, så der har næppe været meget kæft, trit og retning til søs. Han var også legesyg og der går en historie om nogle dumdristige spejdere, der skød med brændende pile hen over det stråtakte hus i Troldbjergskoven - sammen med ejeren af huset, Skovrider Nørskov.

Troppen manglede også en kasserer, og det faldt i Fru Nørskovs lod. Ligesom i dag manglede troppen altid penge. På det tidspunkt var der gode penge i at samle gamle aviser, så der blev organiseret indsamling, opbevaring og aflevering. Fru Nørskov var primus motor i hele projektet, men der var også en del andre forældre, der bidrog. Hun kørte rundt i familiens Renault 4 og hentede aviser. Aviserne blev opbevaret i garagen i Troldbjergskoven og 1-2 gange om året blev aviserne kørt i lastbil til et opsamlingssted i Holeby. Det blev en stor succes - en gang blev der indvejet 10 ton aviser - en mindre detalje er, at lastbilen var indregistreret til max 3500 kg totalvægt og at chaufføren (Skovrider Nørskov) ikke havde stort kørekort.

Skovrider Nørskov stoppede som Tropsfører i 1976 og Torben skrev disse pæne ord om den afgående tropsfører i Vandposten:

At Nørskov har betydet enormt for troppen i de år han har ledet den kan hurtigt konstateres ved at se lidt tilbage på den udvikling der er foregået de sidste 5 år. Som det første må nok nævnes at vi efter 15 års snakken om sagen, fik et tropshus hvis lige ikke findes i nogen andre søtrotte. At Nørskov betød meget for husets tilblivelse, både i arbejdet inden, men sandelig også under opførelsen af huset, ved alle som var med i troppen på det tidspunkt. Som det andet kunne nævnes anskaffelsen af endnu en Ålborgjolle til lederbrug, og i år købet af endnu en båd, nemlig noget så flot som en International Folkebåd. Jeg kunne nævne mange andre ting, men vil til slut fremhæve det allervigtigste, nemlig den betydning Nørskov har haft for udviklingen af

selve spejderarbejdet. Hvem af de gamle spejdere ville nogensinde have drømt om at vi skulle komme i nærheden af en venteliste for nye spejdere. At troppen har taget sådant et opsving i de sidste år, i alle dens funktioner, kan vi takke Nørskov for.

Og om kvinden bag:

Har man først været med til at lede en spejdertrop, finder man hurtigt ud af, at det ikke kan lade sig gøre alene, og uden fru Nørskov var det uden tvivl ikke blevet til det det er i dag. Det store arbejde fru Nørskov har udført i troppen, først som kasserer og senere som chef for avisindsamlingen (hvilket jeg håber vil vare længe endnu) men først og fremmest som alle tiders spejdermor, er helt fantastisk. Tænk på alle de år hvor fru Nørskov har siddet ved telefonen til langt ud på natten, for at kunne underrette forældrene om deres børns oplevelser og ve og vel. Især dette job tror jeg at alle forældre har sat meget stor pris på.

Min svigermor, fru Nørskov, er med sine 99 år formodentlig den ældste spejdermor på disse kanter. Sidste tur i en Ålborgjolle var for 10 år siden ved Troppens jubilæum. Et par år forinden var hun frisk på en sejltur i forbindelse med standerhejsningen. Det blæste meget den dag, og der var

ikke rigtigt nogen af søspejderne, der havde mod på at komme på vandet. Det var en skam, så Torben, Leif, Fru Nørskov og jeg indviede sejlsæsonen. Min svigermor blev gennemblødt, men tog det stille og roligt og gik hjem for at få noget tørt tøj på.

Hun var med for fem år siden, da den afgangende jagtkaptajn og tidligere søspejder, Christian Nørgaard, gav et eksklusivt foredrag for søspejderne i Vordingborg. Det var en god oplevelse, men svigermor undrede sig over, at ingen af de andre forældre var mødt op.

Alle familiens medlemmer har været ydende medlemmer af Søspejdernes Venner siden foreningen blev startet for 45 år siden, og Leif og jeg har siden hin mindeværdige første tur i Ålborgjolle været fast inventar ved Søspejdernes Venners årlige udflugt.

Myrth Nørskov-Lauritsen afgang ved døden i september, 2021, kort tid før sin 100-års fødselsdag.

Da jeg kondolerede Leif svarede han "Tak for hilsnen. Ja, det er selvfølgelig trist, men vi vil huske hendes smil, da hun for nylig så sine sønner i søspejderuniform"

Både Leif og Ole deltog i jubilæet med deres gamle uniformer på.

Henrik Skude

Tropsførere-Tropsledere

skrevet af Henrik Skude

Betegnelsen skiftede i 1968

- patruljeførere blev til patruljeledere og tropsførere til tropsledere

Fra	Til	
1944	1945	Ib Flemming Storm Jensen Flems - som PF i I KVT
1945	1947	Kjeld Storm Jensen
1947	1949	Willy Fabricius
1950	1951	Kurt Hansen Trist
1952	1954	<i>føremangel</i>
1954	1955	Jørgen Larsen
1955	1957	Egon Fabricius
1957	1963	Tuck Juul Christoffersen
1963	1964	Hans Erik Stilling Kim
1964	1968	Kaj Christensen
1968	1971	Preben Jensen
1971	1976	Gunner Nørskov-Lauritsen
1976	1979	Torben Nielsen
1979	1980	<i>ledigt</i> (Henrik Jensen leder, men ikke TL formelt)
1981	1981	Frede Helth
1982	1984	Niels Erik Frost
1984	1984	Frede Helth
1984	1985	Niels Erik Frost (<i>midlertidigt</i>)
1985	1985	Martin
1985	1988	<i>ledigt</i> (Henrik Storm, Henning Riis Rasmussen og Steen Rasmussen)
1988		<i>ved ikke</i>
		Morten Jacobsen
		Gert Hyldgaard
1995		Svend Gundtofte
	2000	Morten Jacobsen
2000	2003	Jacob Traberg
2003	2003	Børge Frederiksen
2003	2006	Henrik Storm
2007	2014	Torben Nielsen
2017		Tine Skotte

Listen er - som man kan se - ikke komplet.

Å30 afsejler til sommerlejr 1950

Fra agter: Bent, Kanstrup, Holger, Grønært, Erik

Å30 og Å31 blev malet hvide under forårsklargøringen i 1950 og var således kun blanklakerede i tre sæsoner

Formænd for Tropsrådet - Gruppestyrelsen

Skrevet af Henrik Skude

Navneskiftet fra Tropsråd til Gruppestyrelse skete i starten af 1970'erne

Fra	Til	
1946	1947	H. C. Kjøller
1947	1954	Carl H. Grundtmann
1954	1961	Herluf Brøggler
1961	1963	Mogens Klintø
1963	1969	Niels B. Skude
1969	1970	Kaj Christensen
1970	1972	Svend E. Nielsen
1972	1973	Frode Grønborg
1973	1974	B. Kofoed
1974	1979	Svend E. Sørensen
1980	1983	Verner Rasmussen
1983	1984	Ole Andersen
1984	1988	Peder Sørensen
1988	?	Merete Rudolfsen (1. kvinde efter 42 år)

Herefter er der ikke flere oplysninger om formænd for gruppestyrelsen

Efterår

Sejltimer og sejlsnore

skrevet af Henrik Skude

Hvert år, når sejlsæsonen slutter optælles sejltimer ved at se i logbogen, som skal føres før og efter alle sejlture.

År	Mest sejlede	Sejltimer	Troppens	Kilde
1957	H. Blixenkrone	88,00		VP 70 - 01
1958	B. Hansen	148,20		VP 70 - 01
1959	H. Blixenkrone	165,45		VP 70 - 01
1960	Jens Petersen	207,12		VP 70 - 01
1961	E. Rasmussen	167,00	2573,35	VP 62 - 04
1962	Thorpedó	169,00		VP 70 - 01
1963	Muggi	183,15		VP 70 - 01
1964	Thorpedó	177,45		VP 70 - 01
1965	Oddvar Lindsel	322,50 (3)		VP 70 - 01
1966	Oddvar Lindsel	284,65	3025,35	VP 66 - 05
1967	Jørgen Belling	249,0	4967,50 (1)	VP 85 - 02
1968	Jørgen Belling	420,35 (1)	4676,00 (3)	VP 85 - 02
1969	Kjeld Gerdrup	273,25	3486,55	VP 85 - 02
1970	Ole Nørskov	124,45	2025,10	VP 85 - 02
1971	Ole Nørskov	126,40	1351,30	VP 85 - 02
1972	Torben Nielsen	267,40	3456,40	VP 85 - 02
1973	Torben Nielsen	300,10	4167,00	VP 85 - 02
1974	Ole Nørskov	244,40	3464,40	VP 85 - 02
1975	Jan Sørensen	279,35	4804,20 (2)	VP 85 - 02
1976	Torben Nielsen	345,45 (2)	4452,15	VP 85 - 02
1977	Jørgen	119,35	2024,10	VP 85 - 02
1978	Kim	201,25	3117,20	VP 85 - 02
1979	Henrik Storm	145,55	1445,30	VP 85 - 02
1980	Carsten	168,20	1528,55	VP 85 - 02
1981	Henrik Storm	266,05	1439,10	VP 85 - 02
1982	Henrik Storm	261,10	2217,55	VP 85 - 02
1983	Henrik Storm	232,25	1445,30	VP 85 - 02
1984	Henrik Storm	151,15	2203,45	VP 85 - 02
1985	Morten	174,05	2136,40	VP 86 - 01
1986	Henning RR	169,20	2064,10	VP-87-1
1987	Morten	171,35	1747,40	VP-87-1
1988	Lars	189,5		VP 88 - 01

Der noteres, hvem der har sejlet flest timer og hvor mange det er. Hvert år bestemmer tropsledelsen, hvor mange timer, der skal til at få en

lædersnor med et diamantknob - de fleste år er det 125. Det kan variere lidt alt efter hvor mange timer, der blev sejlet på Sommertogtet. Den sidste rubrik er troppens samlede sejltid beregnet som alle spejderes tider lagt sammen. Det varierer naturligvis i forhold til hvor mange spejdere, der er i troppen. Listen er meget ufuldstændig.

Jørgen Belling har rekorden med 420,35 timer på en sejlsæson (1967). En sejlsæson er maksimalt på 6 måneder. Det vil sige, at der i gennemsnit har været sejlet 70 timer om måneden - det svarer næsten til to hele arbejdsuger.

Personer med flest diamantknob

Navn	Antal
Henrik Storm	11
Torben Nielsen	9
Thorpedó	9

Anvendte Kilder

Gennem mange år var Vandposten medlemsblad for Kong Volmer Søtrop i Vordingborg.

Det udkom typisk en gang om måneden - når det gik godt; til andre tider var der langt imellem udgivelserne.

Det er ikke alt, der er til at læse (og heller ikke alt er værd at læse), originalerne er ofte meget svage i trykssvarten.

Henrik Storm og Leif Nørskov har indscannet gamle numre, som kan læses via

kongvolmers.dk/vandposten

For historie-nørderne er der adgang til skanninger af to forhandlingsprotokoller og diverse dagbøger via

kongvolmers.dk

Illustrationer

Fra Familien Storm Jensens fotoalbum: Siderne 3, 8, 12, 31, 46, 87, 102-104

Fra Kurt Hansens/Trists fotoalbum: Siderne 13, 105-106, 118

Fra Jens Wictor Nielsens fotoalbum: Siderne 16, 53, 55

Fra Oddvar Lindsels fotoalbum: Siderne 22-23, 62-64, 67, 69, 71-72, 74, 78, 110

Fra Torben Nielsens fotoalbum: Side 25

Fra Mette Rudolfsens fotoalbum: Siderne 43, 79, 84

Fra Jørgen Bloch-Petersens/Thorpedós fotoalbum: Siderne 45, 47, 59-60

Fra Poul Birch Eriksens fotoalbum: Side 73

Fra Amalie Albrechtsens fotoalbum: Side 85

Fra familien Nørskov-Lauritsens fotoalbum: Siderne 107, 113, 115

Fra Vordingborg Lokalhistoriske Arkiv: Siderne 20, 26

Fra Finn John Carlsson, pressefotograf (m. PF, DJ, AIPS): Side 36

Fra Den Store Danske: Side 58

Fra Ole Skudes skitseblok: Siderne 18, 27, 68

Fra MS, Museet for Søfart: Side 56

Fra Vandposten: Siderne 6, 25, 34-35, 38, 48, 76, 83, 109, 111-112, 122-123

Fra Dagbøgerne, hovedsagelig tegnet af Flemis Ib Flemming Storm Jensen - enkelte af Tuck Juul Christoffersen: Siderne 7, 9-11, 48, 88-101

Fra Forhandlingsprotokollerne: Siderne 14-15, 17, 19-20, 28, 61, 105

Fra hjemmesiden: Siderne 1, 3, 6, 32, 37, 42, 86, 119-120, 124

Fra div. korpsrelaterede hjemmesider: Siderne 23-25, 30, 33, 36, 41, 43, 59, 66, 74, 76, 82

Sejlede ud og lænsede hjem
logbogsoptegnelse